

Hobulet

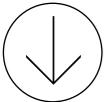

HOMO
CORONAVIRUS

Hobulet 5/2020

Měsíčník MČ Praha 7

3 Potkáváme je	Pohádková babička Zuzana Macurová
4 Aktivní 7	Vše, co byste měli vědět
6 Kultura	Kam vyrazit online
7 What's up	Výběr zpráv v angličtině a ukrajinském
8 Téma	Jak se s nečekanými prázdninami poprali učitelé i rodiče?
12 Rozhovor	O varhanní hudbě a inspiraci s Miroslavem Pšeničkou
16 Retro	Počátky a vývoj Hobuletu
19 Zaostřeno	Možnosti řešení finanční nouze
20 Komunita	Příběhy sedmičkových ulic
22 Sonda	Jak se daří lidem v sociálních službách?
25 Stalo se	Co se stalo v dubnu a nemělo by vám ujít
26 Hyde Park	Jak se nouzový stav podepsal na fungování Prahy 7?
28 Archiv	Zajímavosti a střípky z Pražského povstání
32 Dětem	Máj - lásky čas
33 Info	Další praktické informace

Inspirujte Hobulet

Máte tip na článek nebo zajímavou osobnost? Napište nám na email: hobulet@praha7.cz. Za inspiraci předem děkujeme.

Tak to vidí

Kateřina Sedá (1977) je česká umělkyně zaměřující na sociálně koncipované projekty, které realizuje v České republice i v zahraničí. Vystudovala grafiku na Akademii výtvarných umění v ateliéru Vladimíra Kokilii. Vydala přes třicet knih a publikací, v nichž detailně mapuje své jednotlivé projekty, a za svou práci získala řadu ocenění: Architekt roku, Magnesia Litera, Cena Jindřicha Chalupeckého, Fluxus Award (Německo), Contemporary Art Society Award (Velká Británie) a další. Pod jejím vedením vznikla obálka a ilustrace pro rubriku Téma. Autorkou kreseb je Kateřinina dcera Julie Klusáková (2009), která v současnosti chodí do 5. třídy základní školy. Školu vyloučené nemá ráda, takže domácí karanténa je pro ni jednoznačná doba, kterou oslavuje. Spolu s Kateřinou se snažily zachytit pocity, které současná situace přináší nejen jí, ale i nejbližšímu okolí.

Adéla Havelková (1981) je fotografka, která nasnímala portréty Zuzany Macurové a Miroslava Pšeničky. V roce 2005 absolvovala na katedře fotografie na pražské FAMU, poté pracovala několik let jako fotoedaktorka v módních časopisech. V posledních letech působila jako fotografka a grafička lifestyleho časopisu Soffa. Zaměřuje se především na módu a portrét, spolupracuje s módními návrháři a designéry nebo s časopisy, jako je Esprit nebo Dolce Vita.

Pokus o smíření lidí a lidí

Sloupek Jindřicha Šídla
Autor je novinář redakce Seznam.cz.

Před třiceti lety se Václav Havel pokusil domluvit mír na Blízkém východě. Pokusme se o něco podobného naivního, avšak rozhodně ambiciozního na našich skromnějších, řekněme komunálních podmínkách: o smíření lidí s dětmi a lidí se psy.

Takže já bych s dovolením do rozhovoru vstoupil na straně lidí s dětmi a rád bych předložil svou negociační pozici pro nadcházející letní sezonu, kdy se budeme zase pravidelně více potkávat v Letenských sadech a ve Stromovce, pokud Prymula povolí.

Zaprvé: chápou, že je pro vás pes často plnoprávným členem domácnosti a váže vás k němu hluboké citové pouť. Plně to respektujeme a nebudeme vaše čtyřnohé přátele nazývat před našimi dětmi „čokly“ a ony nebuduova považovat každého psa, kterého potkají, za plyšovou hračku, kterou si můžou bez dovolení pohlavit.

OK, to můžu slíbit ledá sám za sebe, protože moje nejmladší, čtyřletá dcera se dobrovolně nepřiblíží ani k psovi, kterého strčíte do menší dámské kabelky.

A ted tedy naše požadavky.

Neríkejte mi laskavě, že váš pes má děti rád, nikdy nikomu neublížil, chce si jen hrát a že se ho dítě rozhodně nemusí bát. Bylo by to fajn, jenže dítě se bojí a ve čtyřech letech mu to tváří v tvář zvířeti, které je stejně velké jako ono, vysvětlíte jen obtížně.

Takže: děti se často psů opravdu bojí. (Dospělí taky, stejně jako se psi často bojí dětí, děti zase dospělých a dospělý o své děti.) Není to ničí chyba, tak to na světě prostě chodí. Takže mi prosím taky neríkejte, abych si dítě uklidnil, protože je zbytečně „hysterické“. Jediné, čeho tím docílíte, je, že začnu být hysterický já.

Můžeme žít v klidu vedle sebe, potkávat se a zdravít se, pokud bude váš pes na vodítce. Ne, dítě na vodítce být nemusí. Všechny bytosti jsou si jistě rovný v právu na existenci, tahle společnost se ale už dávno dohodla, že existence dětí pro ní má přeček jen o něco větší strategický význam - kdyby tomu bylo naopak, platily by se daně z dětí a rozdávaly by se přídavky na psy.

A i proto mají v většině veřejného prostoru přednost děti před psy. Na Letné i ve Stromovce existují vyhrazená místa, kde mohou vaši psi běhat zcela volně, a za naši rodinu slobuji, že je v tom nebudeme v žádném případě vyrušovat.

Ano, i děti jsou někdy špatně vychované, možná i to moje, budeme na tom pracovat, ale pokud je mi známo, ještě žádný konflikt člověka se psem neskončí pokousáním psa.

Vím, že většina majitelů psů tohle všechno ví a chová se tak, za což zcela upřímně děkuju. A ti ostatní ať se to prosím okamžitě naučí, ušetříme si tím spoustu nervů. Spolu to zvládneme. ●

Potkáváme je

Půlhodinka radosti

Zrovna je čtvrtok, blíží se poledne - čas, kdy Zuzana Macurová pravidelně vyráží předčítat dětem do Mateřské školy Na Výšinách. S ohledem na aktuální situaci musela ale své návštěvy omezit. „Moc na ty své mrňousky myslím a samozřejmě se mi stýská,“ svěřuje se Zuzana.

Na Sedmičce žila do konce vysokoškolského studia a před šesti lety se sem znovu vrátila. Když ji onemocněl manžel, omezila svou práci na půl úvazku a po jeho odchodu začala řešit, jak smysluplně naplnit svůj volný čas. „Nejprve jsem přemýšlela o doprovázení lidí v hospicu, pak jsem si ale říkala, že potřebuju něco veseléjšího, a díky inzerátu v Hobuletu jsem našla projekt čtecích babiček Mezi námi.“

Přestože se sama babičkou stala teprve nedávno, už pět let chodí předčítat malým dětem. „Je to ta nejkrásnější půlhodinka, jakou jsem si mohla naplánovat. Děti - to je totíž opravdová radost. V září se ještě stěží umí obléknout a najist, vše se ale během roku rychle změní. Pozorovat jejich pokroky je úžasné,“ usmívá se Zuzana, která náročnou disciplínu předčítání zvládá díky speciálnímu kurzu. „V Mezi námi nás naučili, jak máme správně vyslovovat i dýchat, abychom se neuvávili.“ Nejraději listuje knížkami Pohádky pro rozčáplíky od Marie Kubátkové nebo Dědečku, vyprávěj od Ladislava Špačka. „Vzala jsem ale na milost i Honzíkovu cestu - děti jí mají moc rády. Radě z nich totíž kontakt s prarodiči chybí.“

Sama Zuzana vyrostla v domě, kde bydlela i její babička. „Hodila jsem si tašku domů a už pelášila za prarodiči. Na chatě jsem s nimi trávila celé prázdniny. Děda mě učil pracovat s pilkou a kladivkem, babička zase peč buchty, háčkovat a plést.“

Zuzana není jediná čtecí babička na Sedmičce. „Je nás deset. Většina je už řadu let v duchodě, mají odrostlou vnoučata a chtějí být i nadále užitečné. Je mezi námi i několik dědečků. Několikrát do roka se společně vyprávějí na výlety a také se můžeme zapojit do celé řady dalších aktivit. Těším se, až budu v duchodě a budu mít i na tyhle věci čas,“ zasmí se Zuzana, která by si také ráda zašla do kina.

„Do Oka jsme chodili jako děti a až na to lehátku to tam vypadá pořád stejně, je to takový nostalgický návrat do dětství. Radost jsem měla i z obnovené knihovny. A pak se těším, až se konečně roztočí Letenský kolotoč, kam jsem také chodila jako malá. A také na novou koncertní síň na Vltavské.“ Coby milovnice jablek je i stálou zákaznicí haly 22 a vítá i nedávné změny v tržnici. „Je dobré, že ty stánky zmizely, vypadalo to tam jak někde na Východě.“ Jediné, co jí zatím na Sedmičce chybí, jsou sedátka či opěrátká v ulicích. „Když jdete o holci, tak je fajn, mít si kde v půlce kopce oddychnut. Sama jsem nedávno chodila o berlích a to je pak i krátká cesta k lékaři zatraceně dlouhá.“ ●

Text - Klára Janicki, foto - Adéla Havelková

- Zprávy z radnice
- Akce a festivaly
- Komunita a neziskovky

Doba naděje

Sloupeček Jana Čížinského
Autor je starosta Prahy 7

Milí sousedé, prožíváme, stejně jako celá naše země, druhý měsíc života ve velmi náročných, nenormálních podmínkách. Náhlý přechod do života s neviditelným nebezpečím a s řadou restrikcí znamenal těžkou zkoušku pro nás všechny. Ale lidé nejen na Sedmičce jsou prostě úžasní. Tisíce dobrovolníků vyslyšely apel a našily a rozdaly tisíce růžek, vydaly materiál na další desítky tisíc a rozdaly tisíce litrů dezinfekcí. V naší čtvrti se vynořili aktivní předsedové společenství vlastníků jednotek a družstev a další ochotní sousedé, kteří vylepili na dveře plakátky a seniorům nakupují a pomáhají. Desítky lidí se střídají u informační linky Prahy 7. Stovky sousedů tiskly na svých 3D tiskárnách ochranné štíty a jiné pomůcky. Desítky živnostníků a firem pomohly svému okolí a mnozí pomáhají stále. A naši zaměstnanci udrželi úřad po celou dobu v chodu, aby nedošlo k žádnému zpoždění při návratu zpět k funkčnímu stavu. Naši prioritou musela být, byla a je ochrana seniorů. I proto jsme neváhali a plošně testujeme v časových odstupech na přítomnost viru pečovatele pečovatelských zařízení v naší čtvrti, abychom nic nepodcenili. V nadcházejícím období bude ale třeba další solidarity a pomoci. Budeme se muset všichni snažit podržet živnostníky, obchodníky a kavárníky a všechny ostatní, na které tvrdě dolehne ekonomický rozdíl mezi vládními opatřeními. Přeji všem pevné zdraví a pevné nervy do náročného přechodu zpět k funkčnímu stavu naší čtvrti.

Zasedání zastupitelstva

Zasedání zastupitelstva MČ Praha 7 je naplánováno na pondělí 18. května od 17 hodin. V jakém režimu se zasedání zastupitelstva uskuteční, se dozvíte na webu radnice.

Nové úřední hodiny

Od 20. dubna byly rozšířeny úřední hodiny radnice pro veřejnost - PO a ST 8-12 a 13-17. Nově jsou rozšířené také úřední hodiny pro podatelnu, CzechPoint a ověřování - ÚT a ČT 8-12 a 13-15, PÁ 8-12. Obnoven byl také objednávkový systém. Informační centrum Milady Horákové zůstává uzavřeno. ●

Zápis do MŠ

Zápis do mateřských škol pro školní rok 2020/2021 se uskuteční vzdáleně, bez nutné přítomnosti dětí i rodičů ve dnech 5. až 15. května. Pro usnadnění a urychlení zápisu vašeho dítěte můžete využít elektronický předzápis. Přihlášku můžete podat do dvou mateřských škol, přičemž označíte, kterou z nich preferujete. Elektronické předzápisy probíhají na stránkách: <https://elektronickypredzapis.cz/>, kde vyhledáte vybranou MŠ a dle pokynů přihlášku vyplňte. Po vyplnění elektronického předzápisu je nutné požadované dokumenty předat do mateřské školy - do datové schránky školy, emailem s elektronickým podpisem, poštou nebo v nutných případech také osobním podáním. Více informací najdete na webové stránce: www.praha7.cz/zapisy-ms nebo na stránkách jednotlivých MŠ. ●

Rychlá pomoc všem

Praha 7 rozšířila systém rychlé pomoci pro lidi, na které doléhají dopady opatření spojených s pandemií COVID-19. Podnikatelům a živnostníkům působícím na Sedmičce nabídla městská část odklad nájemného až do konce roku, současně se zaměřila na občany ohrozené ztrátou bydlení. Zastupitelstvo Prahy 7 na svém dubnovém zasedání schválilo úpravu pravidel Humanitního fondu, která umožní operativně pomáhat potřebným formou bezúročných příjmecků. Prostřednictvím tohoto fondu radnice dlouhodobě poskytuje podporu občanům, kteří se dostanou do krizové situace. Změna pravidel umožní operativně navýšovat množství prostředků ve fondu - nyní byl posílen o pět milionů korun, a zároveň pružně reagovat na individuální potřeby lidí ohrožených ztrátou domova. Občané, kteří se vlivem opatření souvisejících s pandemií COVID-19 dostanou do obtížné situace, se mohou obracet na email: socialnipomoc@praha7.cz nebo na tel.: 220 144 097, 220 144 249. Podnikatelů a živnostníci ve věcech odkladu nájmu pak na e-mail: pronajmy@praha7.cz nebo na tel.: 220 144 056. ●

→ www.praha7.cz

Dotace pro sportovní činnost

Praha 7 vyhlásila dotační řízení v programu Podpora sportovní činnosti pro rok 2020. Žádost o dotace se podávají termínu od 11. do 17. května, a to pouze v elektronické podobě prostřednictvím dotačního portálu MČ Praha 7 - Grantys. Ten umožňuje vyřídit si dotace od žádosti po vyúčtování kompletně online. Žadatelé o dotace na sportovní činnost je v systému Grantys mohou zpracovávat již nyní. ●

→ www.praha7.cz

Vzpomínky - Střela v kuchyni

5. května dopoledne odjížděl přes Negrelliho viadukt směr Praha-Bubny až do Ústí nad Labem vyzbrojený německý vojenský pancérový vlak. Na konci viaduktu vlak zastavil a zjíšťoval situaci. Asi po 2-3 minutách zahájil palbu z protiletadlového kulometu a střely směrovaly na obytné budovy v Holešovicích v Argentinské a Tusařově ulici. A právě tam, v Argentinské čp. 420, bydlela naše rodina. Můj otec, já a pan Suchánek jsme z okna pozorovali ten pancéřák divadelním kukátkem, matka zametaла uprostřed kuchyně smeti. Z okna jsme uviděli první střelu, byla zelená, a hned vzápětí prask! Ostrá střela vletěla k nám do kuchyně. Rachot, prach ze zdiva, kousky cihel, vše líhalo po kuchyni. A co my čtyři? Nohy na ramena a útek z kuchyně ven na chodbu, kde jsme 20 minut čekali, co se bude dít. Byl klid, tak jsme se vrátili a hledali, co to k nám vletělo. Pod stolem jsme našli nevybuchlou protiletadlovou střelu délky 10 cm a v průměru 2 cm, náplň střelný prach. Střela naštěstí neexplodovala, jinak mohla zabít celou naši rodinu. Naštěstí nám osud přál. Pan Suchánek, bývalý československý voják, jí vzal do mokrého hadru a vyhodil ven do předzahrádky před domem. Když pak vychladla, odšrouboval ji a střelný prach vysypal. Tato zneškodněná střela byla pak uchovávána v naší rodině, následkem mnoha stěhování byla ale ztracena. ●

Arnošt Hartman junior, foto – archiv autora

Uličník - Komunardů

„High Street“ - tak říkají Angličané hlavní ulici ve městě či čtvrti, která zpravidla bývá centrem dění, obchodu - je zde zkrátka živo. Není pochyb, že takovou „high street“ dolních Holešovic je ulice Komunardů. Ulice oficiálně vznikla už v roce 1888. Její poloha a návaznost na síť dalších ulic v oblasti samozřejmě nebyla náhodná. Uliční síť dolních Holešovic je produktem moderní doby - vznikala (na rozdíl od poměrně živelné a neregulované výstavby v historických částech Prahy) na základě promyšleného územního plánu. Definitivní „upravovací plán“ celého holešovického území vypracoval městský inženýr Kořínek na podzim roku 1884. Ale zpět k naší ulici - Komunardů. I tato hlavní holešovická třída vystrídala několik jmen. Od svého vzniku koncem osmdesátých let 19. století až do roku 1933 se nazývala Rohanská, podle ostrova, ke kterému svou jižní stranou mířila. V letech 1933-1940 nesla ulice pojmenování po významném prvorepublikovém sociálně-demokratickém politikovi Gustavu Habrmanovi (1864-1932), který byl v letech 1918-1920 ministrem školství a později (1921-1925) ministrem sociální péče. Protektorát přinesl další změnu - z Habrmanovy se stala Braunerova po právníkovi a politikovi Františku Augustu Braunerovi (1810-1870). Po válce se na několik let vrátilo pojmenování po ministrovi Habrmanovi, aby v roce 1952 dostala ulice své současné jméno. Název má připomínat komunardy - bojovníky v radikálním levicovém povstání proti tehdejšímu francouzskému režimu, které vypuklo v roce 1871 v Paříži. Význam ulice bezesporu podtrhlo otevření areálu ústředních jatek, který k ní přílehal, v roce 1895, stejně jako zprovoznění Prvního městského pivovaru o dva roky později. Dalším impulsem pro rozvoj ulice bylo bezesporu přivedení tramvajové trati v prvních letech 20. století. Původní zdejší výstavba odpovídala charakteru celé čtvrti - z větší části zde vyrostly průmyslové podniky. Už v roce 1882 zde svou továrnu (čp. 309/6) vystavěla firma Englert a Becker, která produkovala tiskařské barvy. Areál firmy byl zbořen v roce v létě 2012. Do ulice zasahoval i objekt továrny na kovové zboží Jeřábek (čp. 894/32). Podobný předmět podnikání měl i klempíř Čeněk Morávek, jehož dílna stála v místech, kde je dnes dům čp. 1045/21. Ve společnosti Tausig a syn v čp. 326/18 se zase zpracovávala kůže. Dá se předpokládat, že minimálně část surovin získával pan Tausig v nedalekých jatkách. Výstavba obytných domů se v ulici prosazovala relativně pomalu a začala se rozjíždět až ve dvacátých letech 20. století. O nízké hustotě obyvatelstva svědčí nejlepší fakt, že v roce 1912 nebyla v taktu dlouhé ulice ani jedna hospoda! I tak se zde ale rozvíjely i menší živnosti: v domě čp. 1046/19 nabízela své služby modistka Bohumila Čapková, zaneprázdněně hospodyně zase mohly svěřit své prádlo do prádelny a zehlívny Stanislava Záveského v čp. 1038/37 nebo nakoupit galanterní zboží u Antonie Koubíkové v čp. 884/22. Po první světové válce se začíná situace měnit a průmyslové objekty přeče jen trochu ustupují výstavbě bytových domů. Ulice tedy ožívá, v roce 1926 už jsou zde čtyři hostince. V roce 1919 také vzniká (na rohu ulic Přístavní a Komunardů) ve dvoře čp. 1038/37 první kino v dolních Holešovicích, které dostalo název Komenský. Biograf s kapacitou 436 diváků získal v roce 1935 nové jméno - Evropa. Poslední filmy zde mohli diváci zhlédnout v roce 1949. ●

Rubriku připravuje Stanislav J. Václavovick, foto – archiv autora

Advokát radí Výpadek příjmů v nouzovém stavu a řešení dluhů

Mám dluhy, část již v exekuci, část splácím rádně bance. S exekutorem mám nastavený splátkový kalendář, který jsem plnil. Nyní jsem ale přišel o svůj přivýdek k důchodu, kdy jsem jako brigádník prodával v obchodě. Když se obchody uzavřely, tak se mnou majitel ukončil důhodou o provedení práce její výpověď. Na splátky teď nemám, protože z důchodu mi na ně nestáčí prostředky. Jak bych měl situaci řešit?

Na současnou mimořádnou situaci většina z nás nebyla připravena a pro každého přináší větší či menší komplikace. Je potřeba zdůraznit, že vedle různých chystaných opatření, jako jsou odklady splátek půjček či omezení při výkonu exekuci, lze očekávat i vstřícný postoj při řešení problémů ze strany bank či exekutorů. Zejména v případě, kdy problém nebudou dlouhodobé. Prvním krokem by tedy mělo být kontaktovat banku a exekutora a domluvit se na dalším postupu.

Banky už dnes umožňují v obdobných případech odklady splátek.

Obvykle není třeba nic dokládat a stačí čestné prohlášení, že jste byl postižen v souvislosti s epidemii a přijatými opatřeními. Na prozatím dobravolnou iniciativu bank i nebankovních společností pak navazuje vládní návrh zákona o opatřeních v oblasti splácení úvěrů v souvislosti s pandemii, který prochází legislativním procesem a velmi pravděpodobně bude schváven. Ten počítá s povinností umožnit odklady splátek až o 6 měsíců.

Pokud jde o exekuci, tak dochodí s exekutory na splátkách dluhu často fungují bez jakékoli písemné dohody a je možné, že exekutor nebude k odkladu splátek vstřícný a pokusí se například řešit to nařízením provádění srážek z důchodu či obstavením účtu. Pokud s exekutorem nebude řeč, doporučil bych podat návrh na odklad exekuce. Odklad je podle zákona možný v případě, „jestliže se povinný bez své viny ocítí přechodně v takovém postavení, že by neprodleně výkon rozhodnutí mohl mít pro něho nebo pro příslušníky jeho rodiny zvláště nepříznivé následky a opravněný by nebyl odkladem výkonu rozhodnutí vážně poškozen“. Výpadky příjmů v souvislosti s koronavirem budou velmi pravděpodobně považovány za situaci, kdy je na místě odklad exekuce. Ostatně samo ministerstvo spravedlnosti zpracovalo vzor žádosti o odklad z tohoto důvodu, který lze najít na internetových stránkách www.justice.cz. V žádosti je třeba mimo běžných náležitostí podání uvést důvod žádosti - tedy popsat výpadek příjmů a stanovit dobu, na niž se odklad zádá, tedy dobu, po kterou pravděpodobně bude výpadek příjmů trvat.

K žádosti je třeba přiložit doklad o tom, že k výpadku příjmů došlo - tedy zde výpověď dohody ze strany zaměstnavatele. Pokud by exekutor žádost nevyhověl, musí ji do 7 dnů postoupit exekučnímu soudu, který by nejpozději do 15 dnů měl o žádosti rozhodnout. Do rozhodnutí pak exekutor nesmí vykonávat úkony v exekuci. ●

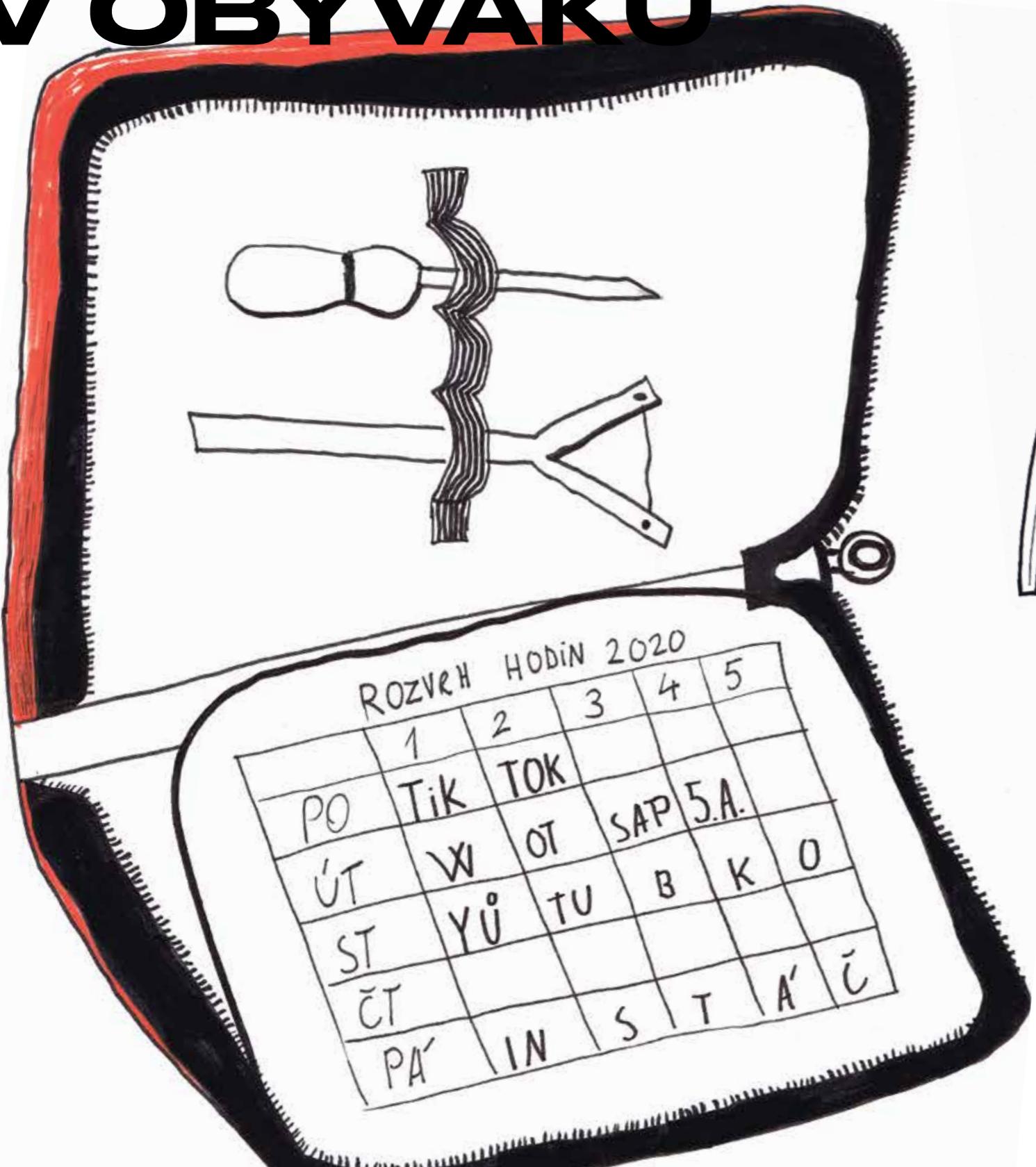
Rubriku připravuje Mgr. Jan Vobořil, Ph.D., spolupracující advokát Iuridicum Remedium, z. s. (IuRe).

Trápi vás dluhy nebo exekuce? Máte potíže s bydlením nebo vás trápi krátkodobé pronájmy ve vašem okolí? IuRe nabízí zdarma možnost konzultace právních problémů s advokátem na tel.: 776703170. www.iure.org

Park U Vody

Volejbalové hřiště, městská džungle, či golfový resort? Praha 7 zahájila přípravy na novou podobu území podél ulice Varhulíkové po most Barrádských, občas označovaném jako park U Vody. Protože se Sedmička snaží zapojit do diskuse všechny generace, včetně představ žáků a studentů z našich škol, ráda by oslovovala i zdejší Zastupitelstvo mladých. Jakmile to aktuální výjimečná situace dovolí, uskuteční se průzkum mezi uživateli parku, jehož výsledky se stanou podkladem pro zadání soutěže. Sledujte pozorně sedmičkové informační kanály, šance podílet se na tvorbě nového městského parku se jen tak neopakujete. ●

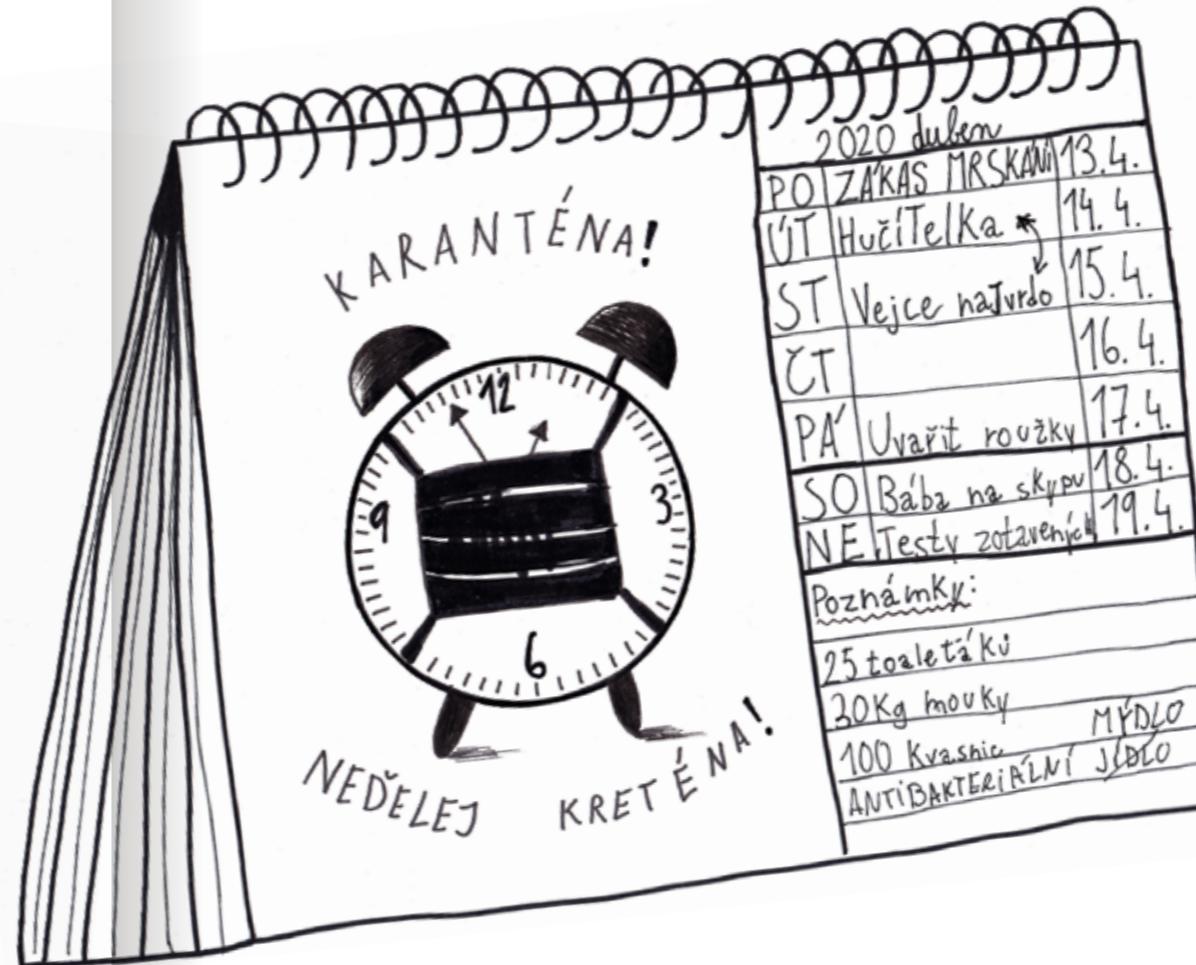
TŘÍDA VOBÝVÁKU

Brány všech škol v Česku se 11. března do odvolání uzavřely. Rodiče dětí školou povinných tak ze dne na den stanuli před domácí katedrou a k jejich běžné práci jim přibyl ještě zodpovědný vedlejšík. Učitelé a ředitelé škol zase začali narychlo řešit, jak zajistit kontinuitu výuky, překonat strach a třeba se na chvíli stát youtuberem. Jak se s touto situací poprali rodiče a učitelé základních škol na Sedmičce?

Text – Klára Janicki, ilustrace – Kateřina Šedá a Julie Klusáková

Hobulet květen 2020

„Pokud budou školy zavřené ještě dlouho, najdou rodiče vakcínu na koronavirus dřív než vědci.“ „Ještě pár týdnů domácího vzdělávání a začnou se plnit babyboxy.“ Tak zněly některé z mnoha vtipů, jež začaly kolovat po sociálních sítích hned pár dní poté, co se školy nečekaně uzavřely. Rodiče museli ze dne na den převzít nejen roli učitelů matematiky, fyziky či dějepisu, ale třeba i hudby a dalších předmětů a chlácholi se představou, že to celé potrvá maximálně několik týdnů.

„Právě supluju hodinu tělocviku, z bytu jsem musela na chvíliku udělat tělocvičnu a posilovnu,“ líčí se smíchem matka dvou synů a šéfka oddělení projektů Sedmičky Barbra Ernestová, která radí hned zůstala pracovat z domova. „Kluci mi volali třeba i desetkrát za den, když jsem hned ve vedlejším pokoji, je to všechno jednodušší,“ konstataje Bára. Každé pondělí dostávají její děti harmonogram na celý týden. „Syn je ve 4. třídě v ZŠ Plamínkové a musím se s ním učit. Sama někdy tápu a on si pak zákonitě klade otázku, proč se to má učit, když já jsem to nikdy nepoužila. Ten čtrnáctiletý už učení zvládá sám,“ popisuje svou novou roli učitelky Ernestová.

Třpytivý tatínek

„Mně dává nejvíce zabrat výtvarka. Všechno se třpytí. Já, byt, králiček. Občas se třpytí i tatínek,“ glosuje s humorem zkušeností z domácí školy devadesátiletý dcery Hana Žďárecká. Jiná maminka ze Sedmičky Michaela Strnadová neměla jinou možnost než svéřit své děti prarodičům v jižních Čechách. „Táta stejně jako já a můj manžel pracuje u záchránky, takže moc neřešíme, odkud potenciální nákaza přijde. Děti ale mají pevný režim. Každý všední den

v 9 ráno startuje vyučování a jedou minimálně tři klasické vyučovací hodiny dle zadání ze školy. Rodiče mají můj obrovský obdiv, a až to celé skončí, chystám se jim kupout zájezd do lázní,“ plánuje Strnadová.

Rádě rodičů nezbýlo než vrátit se tak trochu do školních lavic, studovat učebnice, tisknout materiály a obecně hodně improvizovat. I když to možná na první pohled nevypadá, mnohem větší výzvu znamenaly ale nečekaně „prázdniny“ právě pro učitele a ředitele škol. Jednotná, avšak stále velmi obecná doporučení pro české školy s oficiálním štěpílem z ministerstva školství totiž přišla relativně nedávno – skoro měsíc po uzavření škol. Navíc žádný plošný krizový plán, který by podobnou situaci alespoň rámcové řešil, neexistuje.

Nová situace si tak žádala značně množství kreativity. „Naposledy byly takto plošně uzavřeny školy začátkem roku 1979 v souvislosti s uhlennými prázdninami. Nikdo ve školství s něčím podobným nepočítal,“ vysvětluje výjimečnost situace ředitel ZŠ Strossmayerovo náměstí František Rada, který se ji snáží vnímat spíše pozitivně. „Je to obrovská příležitost zamyslet se nad vzděláváním jako takovým a pro mnoho učitelů také možnost zkoušit práci s novými médií.“

Technická revoluce

Takzvaná digitalizace školství je obrovské téma, o kterém se hovoří již několik let. Už v roce 2014 vznikla na ministerstvu školství strategie na zavádění digitalizace do českého školství s výhledem na rok 2020. Její cíle najdete pro zajímavost v přiloženém boxu. Současná krize je tak paradoxně pro změny v českém vzdělávacím systému možná svým způsobem požehnáním.

Téma

Učitelé se ze dne na den museli seznámit s novými technologiemi a pro řadu z nich to byla velká výzva, třeba pro Lucii Portešovou z FZŠ Umělecká, která se výuce dějepisu a angličtiny věnuje směnáctým rokem. Sama se s nadsázkou označuje za technickou kontrarevolučníkou. „Všechny děti, které učím, vědí moc dobře, že se s technikou nekamarádím, a často je při manipulaci s počítačem žádám o pomoc. Člověk samozřejmě zvládne napsat dokument ve Wordu nebo vytvorit jednoduchou prezentaci, ale teď se mi hodí například napsat hromadný email nebo si třeba roztrídit došlou poštu,“ popisuje učitelka své pokroky. Na náčtení videi se ale stále ještě necítí. „Do toho jsem se ještě neodvážila pustit. Nevím, jestli by se na to chtěl někdo dívat. Ale ráda bych pro svou třídu vytvořila profil na platformě Google Classroom, abychom s dětmi mohly být víc v kontaktu. Jsem uprostřed obrovské bitvy, kterou musím dobojovat,“ hodnotí Portešová.

Jejím hlavním mentorem je manžel, ale inspiraci hledá i v celé řadě webinářů – online seminářů, kde si pedagogové předávají své zkušenosti. Jeden takový vytvořil i zástupce ředitelky pro pedagogiku ZŠ Strossmayerovo náměstí Jan Juříček. „Webinář jsme nabídli všem učitelům ze Sedmičky a do posledního vysílání se zapojily tři desítky kolegyní a kolegů,“ konstataje ředitel školy František Rada, který vede 80 pedagogů a má pro ně jen slova chvály. „Musím říct, že naprostá většina vyučujících si s novou situací poradila velmi dobře, pracují na sobě, vzdělávají se a každým dnem jsou lepší a lepší.“ Znovu tak platí, že školu tvoří především její učitelé.

Jejich nasazení oceňuje i radní pro školství Hana Šišková. „Nesmírně si cením odvahy a pohotovosti učitelek a učitelů, kteří se s obrovskou vervou pustili do objevování možnosti online výuky a velmi rychle ji začali využívat. Mnozí z nich přitom mají sami doma děti, o které se starají a pomáhají jim s učením. Jsou prostě ve velmi náročné situaci. I proto jsme pro ně domluvili možnost odborné telefonické supervize se zkušeným školským supervizorem, který jim pomáhá vše zvládat a nastavit si tak, aby to pro ně bylo dlouhodobě udržitelné,“ popisuje pomoc radnice Šišková.

Referát z tělocviku

První týden přirozeně provázely zmatky. Učitelé museli nejprve odhadnout množství učiva, které jsou děti schopné doma samy zvládnout, a rodiče si občas stěžovali na zařízení úkoly. „Slýchám různé historky o tom, jak děti v některých školách v jiných částech Prahy pišou každý den online testy na známky nebo mají za úkol referáty do předmětu, kde se normálně nedělají, jako například výtvarka, hudebka i tělocvik. Takže jsem ráda, že většina našich učitelů je rozumných a nezavaluje děti miliardou úkolů v šibeničních termínech. Konec musíme jednoznačně pochválit,“ sdělila Hobulet Alena Jílková, maminka dvou dcer, které navštěvují ZŠ Korunovační.

Jak vysvětluje učitelka Lucie Portešová, určit ideální porci učiva chtělo čas. „Vycházela jsem nejprve z toho, co bych s dětmi zvládla během týdne ve škole. Na základě zpětné vazby od dětí i rodičů jsem ale hodně zvолнila.“ Ostatně zmenšit objem učiva je i jedno z doporučení ministerstva školství. „Nemůžeme

počítat s tím, že rodiče plně zastanou kvalifikovanou prací učitele. Naši snahou je rodiče zatěžovat co nejméně. Děti tak spíš opakují, dělají cvičení z pracovního sešitu, která jsou schopny zvládnout samy. Úkoly plní společně s instruktážním videem,“ zdůrazňuje Michaela Švandová, která v minulosti pracovala jako asistentka pedagoga na FZŠ Umělecká a nyní vede druhy na soukromé základní škole Můj projekt na Opatově.

Sama do moře nových technologií také spadla takříkajíc po hlavě a každým dnem svůj „plavecký styl“ zlepšuje. „Porád se učím něco nového, třeba jak udělat dobré video. Nás zástupce ředitelky se v technologických vyzná, takže nám udělal rychlokurz a ve škole navíc zřídil nahrávací studio se světly i mixážním pultem. Já si ale většinou vystačím s mobilem. Musím ovšem hodně přemýšlet, jak informace co nejprůsnejší sdělit, kde udělám pauzu a podobně. Chybí mi totiž přímý kontakt s dětmi, jejich bezprostřední reakce, během níž bych hned odhalila, že třeba někdo něčemu nerozumí,“ upozorňuje učitelka, která se kromě vyučování stará i o své tři děti, z nichž jedno kvůli svému postižení vyžaduje obzvláštní pozornost. Michaela Švandová není samozřejmě jediná – většina učitelů musí vyučování z domova sklopit s přání o vlastní děti a celou řadou dalších ūkolů. Učit se v takové konstelaci, jak natocit zajímavé video, je nepochybně mnohem náročnější.

JAKÉ JSOU CÍLE STRATEGIE DIGITÁLNÍHO VZDĚLÁVÁNÍ DO ROKU 2020 A JAK JICH DOSÁHNOUT?

Otevřít vzdělávání novým metodám a způsobům učení prostřednictvím digitálních technologií, zlepšit kompetence žáků v oblasti práce s informacemi a digitálními technologiemi, rozvíjet informatické myšlení žáků.

JAK TOHO CHCE MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ DOCÍLIT?

1 Zajistit nediskriminační přístup k digitálním vzdělávacím zdrojům.

2 Zajistit podmínky pro rozvoj digitální gramotnosti a informatického myšlení žáků.

3 Zajistit podmínky pro rozvoj digitální gramotnosti a informatického myšlení učitelů.

4 Zajistit budování a obnovu vzdělávací infrastruktury.

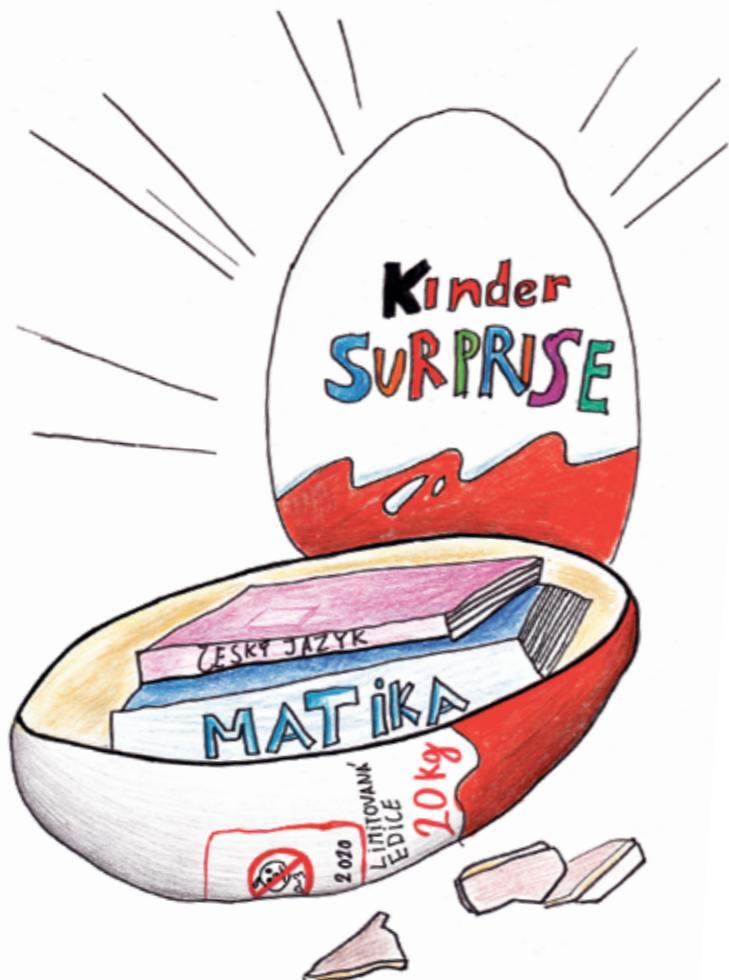
5 Podpořit inovační postupy, sledování, hodnocení a šíření jejich výsledků.

6 Zajistit systém podporující rozvoj škol v oblasti integrace digitálních technologií do výuky a do života školy.

7 Zvýšit porozumění veřejnosti cílům a procesům integrace technologií do vzdělávání.

Čerpáno z www.msmt.cz/vzdelavani/skolstvi-v-cr/strategie-digitalniho-vzdelavani-do-roku-2020

Pozn.: S ohledem na končící účinnost Strategie vzdělávací politiky ČR do roku 2020 zahájilo MŠMT na konci roku 2018 přípravu navazujícího dokumentu s názvem Strategie vzdělávací politiky do roku 2030+. Více informací o procesu najdete na: www.msmt.cz/vzdelavani/skolstvi-v-cr/strategie-2030.

Škola na síti

Dalším oříškem učení na dálku je bezesporu zpětná vazba a kontrola, zda žáci látku pochopili. „Každý týden posílám celkem 400 až 500 pracovních listů, ale zaslání zpět je dobrovlné. Kdyby mi to všichni vráceli, kontrola by byla velice náročná, také s ohledem na čitelnost. Počítám s tím, že až se s dětmi uvidím, projdem učivo společně a zaměříme se na připadné problémy,“ komentuje učitelka matematiky FZŠ Umělecká Zuzana Zemanová, která svým žákům pravidelně rozesílá naskenované materiály a látku s nimi probírá i naživo přes aplikaci Skype.

Dle doporučení ministerstva školství alespoň nemusí v tuto výjimečnou dobu kontoří žáky známkovat. Jak tedy řeší hodnocení? „Píšu si, kdo odevzdal práci, hodně chválím, ale známkování by ani nebylo fér, když jsem děti látku nenaučila,“ popisuje učitelka vlastivedy Portešová. Sama je s devítiletou dcerou doma a vlastně neustále online. „Od počítání se prakticky nehnu, abych byla dětem i rodičům k dispozici. Hledám další inspiraci na učitelských webech, třeba zajímavá zadání práce, aby žáci pracovali jiným způsobem.“

Platforem a možností, jak domácí vzdělávání organizovat a zprostředkovat, je opravdu nepřeberné množství. Někteří učitelé ze ZŠ Strossmayerovo náměstí streamují několikrát za týden videa ke svým předmětům nebo jen jako třídníké hodiny. K tomu každý den probíhá celoškolní stream na různá téma. Nejde o povinné hodiny, cílem je online setkání s pedagogem a společný zážitek. „Řada rodičů výuku prostřednictvím videí víta, tak jsme to zkoušeli více rozjet. Jistě, že to není snadné. U učitelů jsou jenom lidi, bojují s přirozenými

věcmi, jako je třeba tréma. Natočit video a jít se svou kůží na trh není pro nikoho jednoduché. Ale mnozí do toho šli a máme jen pozitivní zpětnou vazbu. Vlastně si nepamatuju období, kdy by nám do školy chodilo tolik pozitivních emailů,“ sdílí svou radost ředitel Rada.

Pozitivně hodnotí rodiče také přístup učitelů Základní školy Fr. Plamínkové. „Je to výborné. Děti s učitelem komunikují emailem i přes WhatsApp. Mají založenou celotřídní skupinu. Úkoly jsou zadávané přes web školy. Každý jede svým tempem. Kdo chce úkoly navíc, zažádá si o ně, kdo nestihá, dodělá to později. Navíc probíhají pravidelné webináře na Meet.google, při kterých je vysvětlována složitější látka. Děti se tak mají možnost vidět se spolužáky alespoň online. Už psali i známkován diktát,“ popisuje Hana Žďárecká, maminka Haničky ze zdejší 5.A.

Mezi často využívané platformy patří i Google Classroom nebo Google Meet, vyžadují ale zřízení emailové adresy. Rádě děti tak koronavirová pandemie vlastně uspěšila jejich cestu do online prostředí. „Ze dne na den jsme museli založit email i téměř nejmladším. Tím jsme je ale de facto pustili do prostředí, kam měli od rodičů ještě vstup zakázán. I proto musíme reagovat a poučit děti, jak se na internetu chovat bezpečně,“ připomíná Michaela Švandová.

Jsou všichni online?

Mají ale opravdu všechny děti k dispozici internet ideálně s neomezenými daty a svým počítacem? Aktuální situace totiž značně zintenzivnila otázku socioekonomických rozdílů jednotlivých rodin. „Hned v prvním týdnu jsem obvolała všechny rodiče, zda mají tiskárnu,

připojení, počítač a tak dále,“ popisuje svoji strategii Švandová. Podobný průzkum včetně otázky na spokojenosť s objemem učiva a formou výuky si nedávno zpracovalo i vedení ZŠ Strossmayerovo náměstí. „Ozvalo se nám asi 20 rodin, které potřebovaly pomoc, ať už s notebookem, nebo třeba s datovou kartou,“ říká ředitel Rada, který všem pomohl. Oprít se mohl o jiné rodiče, kteří v rámci vlny solidarity nabídli škole starší, ale stále funkční notebooky zdarma. „Jsem moc rád, že současná krize v lidech probouzí to dobré. Naše škola se stará i o děti zaměstnanců Integrovaných záchranných složek, a když jsem oslovil kolegy, aby si mezi sebou rozdělili tyhle služby, byla tabulka během pěti minut vyplňena. Je vidět, že chceme pomáhat,“ kvítuje pozitivní atmosféru Rada.

Prestože se jeho škola stejně jako i všechny ostatní na Sedmíčce snaží udělat pro své žáky maximum a ve výuce pokračovat, stále existuje docela vysoké procento dětí, které náhradní vzdělávání z nejrůznějšího důvodu mijí, na emaily ani úkoly od učitelů zatím nereagují. „Konkrétní čísla budeme na naší škole teprve zjišťovat, nicméně můj soukromý odhad je až 10-20 procent dětí,“ zmiňuje Rada. Velkou výzvou pak bude pro učitele i v období, kdy se vše vrátí do normálních kolejí. Bude totiž nutné navázat s učením tak, aby se v něm zorientovaly všechny děti, i ty, které z nejrůznějších důvodů improvizovaná škola minula.

„Po uzavření škol jsme si začali ještě palčivěji uvědomovat, jak zásadní je věnovat se nerovnostem ve vzdělávání, neboť propast mezi dětmi z podnárodního a z méně podnárodního prostředí se v této situaci viditelně a rychle prohlubuje. Podařilo se nám díky daru Nejvyššího kontrolního úřadu a s pomocí IT experta, tatínka z jedné naší školy, a s podporou dalších zastupitelů zajistit a vybavit 60 notebooků pro ty nejpotečnejší děti. Zároveň se zamýšlím nad tím, kdo bude s dětmi doma pracovat a pomáhat jim notebooky efektivně využívat k výuce, protože ne všechny děti mají doma dostatečnou podporu a zázemí. Na řešení spolupracujeme se školami, odborem sociálního začleňování a v propojení s neziskovými organizacemi, které se dlouhodobě zabývají doučováním,“ popisuje pomoc Sedmíčky radni Šišková.

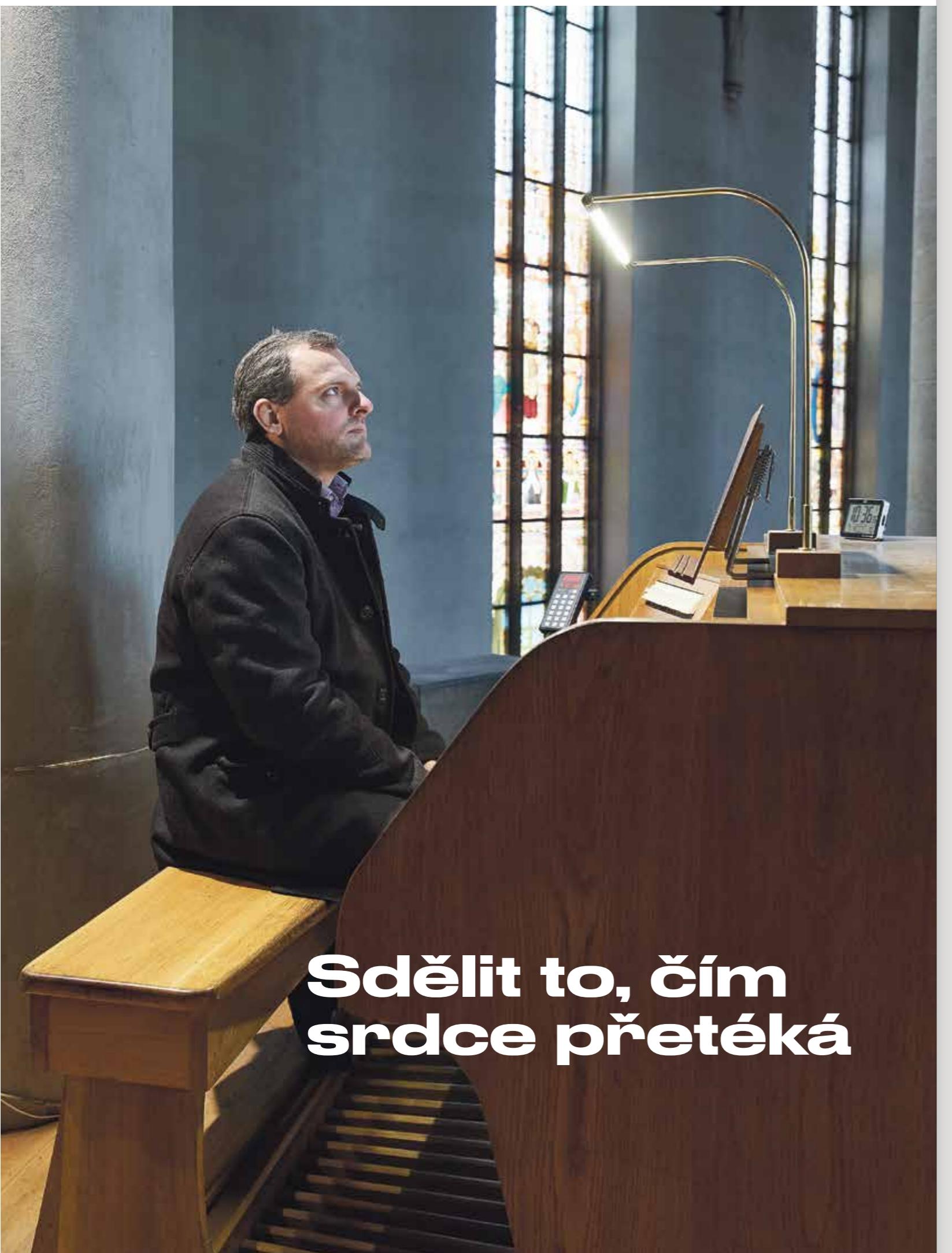
Jak se však mnozí učitelé i experti na oblast školství včetně ministra shodují, neplánované koronavirové „prázdniny“ rozhodně nejsou promarněným časem ani z pohledu žáků. Penzion jeich znalostí možná nebude tak detailní, získají ale celou řadu jiných a možná dokonce i užitečnějších kompetencí. „Porozumět zádání, zvládnout samostatnou práci s použitím a využitím různých zdrojů a odeslat výsledek, to jsou všechno schopnosti, které se jim v životě budou hodit,“ hodnotí Rada. A přestože asi většina dětí oznámení o preventivním uzavření škol přivítala v první chvíli s jáositem, s každým dalším týdnem doma jim škola a kontakt se spolužáky chybí. „Mám syna v páté třídě a ten poprvé v životě prohlásil, že by se moc rád vrátil do školy. Škola totiž plní celou řadu jiných funkcí než jen tu čistě vzdělávací, děti tu mají kamarády a pobyt ve škole vnímají jako smysluplnou náplň svého dne. Průměrný kontakt s učitelem a vrstevníky totiž žádná byť sebelepší platforma nenahradí,“ myslí si Rada.

i našim dětem se možná po této krizi bude do školy vstávat o něco snáz.

Obecně je ale současná situace skvělou příležitostí k získání nových zkušeností, již bychom měli maximálně využít. „Je to zásadní krok směrem k rozvoji digitálního vzdělávání, o kterém se sice dlouhodobě mluví, ale zjevně bylo třeba silného impulzu, aby se začalo intenzivněji realizovat. Také máme příležitost si více uvědomit, že je namísto zabývat se změnou obsahu vzdělávání směrem ke klíčovým kompetencím a soustředit se na vzdělávací autonomii dětí, tedy jak děti ,naučit se učit‘. V rámci školství Prahy 7 se dlouhodobě soustředíme na podporu kvality vzdělávání, dalšího vzdělávání pedagogů, inovativních metod, sdílení dobré praxe mezi učiteli napříč školami ze Sedmíčky, a zásadně také na podporu dětí z nepodnárodného prostředí. Nejen v rámci projektu MAP (Místní akční plán vzdělávání, pozn. redakce) v tom budeme pokračovat i nadále a budeme školy podporovat v tom, aby z této zkušenosti vytěžily maximum,“ doplňuje radni Šišková.

Začátkem dubna, kdy tento text vznikal, stále nebylo jasné, kdy přesně se žáci navrátí do školních lavic. Zatím se operuje s půlkou května, může to ale klidně být až červen či dokonce září. Až tedy v následujících týdnech budete zase po večerech s dětmi sedět nad zlomy, základy mechaniky či Mendělejevovou tabulkou prvků, nezoufejte. Takhle krize je totiž velkou příležitostí, že se české školství konečně pohně z místa. Pedagogové, kteří nedávno rozšířili rady youtuberů či jakkoliv jinak opustili svoji komfortní zónu klasické frontální výuky, jsou tou první slabounou vlaštovkou. ●

Sdělit to, čím srdce přetéká

Již sedm let je varhaníkem v kostele sv. Antonína na Strossmayerově náměstí. Hraje raději na pohřbech než na svatbách a svoje zkušenosti s tímto královským nástrojem také předává žákům. Pro varhaníka Miroslava Pšeničku je především důležité, aby hudba, kterou hraje, posluchači něco sdělila.

Text – Natalie Kolláriková, foto – Adéla Havelková

Jak jste se dostal k varhanám?

Pocházím z hudebnické rodiny, takže jsem hrál od malice. Začínal jsem na klavír a potom na trubku. Jako rodina jsme chodili do kostela, a aby ten klavír neskončil jen u školních koncertů, začal jsem hrát na varhany. Bylo to přirozené. Poté jsem odešel na strojírenské učiliště, kde jsem přicházel k řemeslu. Po maturitě jsem pokračoval do Českých Budějovic na konzervatoř, kde v té době fungoval obor duchovní hudba. Na ostatních konzervatořích byl jen obor varhany. Já jsem ale vždy chtěl hrát v kostele.

Co studium duchovní hudby obnášelo?

Hlavní obory byly dva, varhany a dirigování. Dále jsme měli například liturgiku, gregoriánský chorál, latinu, liturgickou praxi a další odborné předměty. Po konzervatoři jsem ještě studoval na Akademii muzických umění varhany a pak ještě na Pražské konzervatoři trubku, ale to už byl spíš jen takový koníček. (smích)

Co všechno by měl varhaník ovládat?

Varhaník by neměl být pouze člověk ovládající hru na varhany. Měl by zvládat i všechny další věci nutné k působení při bohoslužbách. Kromě hry varhanní literatury by měl umět i improvizovat a mít vzhled do liturgie, aby věděl co, kde a jak hrát. Také musí zvládat dirigování a vedení sboru, eventuálně i orchestru. Ideálně by měl být i skladatel, aby uměl upravovat skladby, anebo je přímo i komponovat pro určitou bohoslužbu, konkrétní potřebu a obsazení. Pokud se to má dělat dobré, do hloubky, vyžaduje to člověka se širším záběrem, komplexního hudebníka s kultivovaným vkusem a duchovním rozměrem.

Pomohlo vám nějak i vaše strojírenské vzdělání?

Ano. Myslím si, že to bylo výborné z několika důvodů. Na spoustě svých kolegů hudebníků vidím, že jsou méně praktičtí. Tako je člověk připraven na to, aby byl schopen s některé technické záležitosti vyřešit sám. Má smysl i to, když se nejde hned ve čtrnácti letech na nějakou úzce specializovanou školu. Po maturitě už člověk ví přesnější, čemu se chce v životě věnovat, a má z toho větší rozum. A také díky této

zkušenosti chovám větší úctu k lidem, kteří se živí prací svých rukou, a dokážu ocenit, když je řemeslník šikovný a poctivý.

Jak se udržují varhany?

Existuje několik typů údržby. Krátkodobá se opakuje několikrát během roku a obnáší ladění varhan a nejnutnější drobné opravy. Ladi se pouze část registrů, ty, které se nejvíce rozladují. Střednědobá údržba se pak pohybuje v rozmezí deseti až patnácti let, kdy se přeladí a vycistí celý nástroj a opraví se opotřebované materiály, například netěsníků kluže a podobně. Dlouhodobá se provádí v rádu desítek let, cca po třetici až padesáti letech, kdy se přistupuje ke generální opravě či restaurování. Někdy varhany ale vydrží fungovat třeba i sto let bez zásahu, to už jsou pak ale většinou v takovém dozívajícím stadiu. (smích)

To je dlouhý časový horizont...

To ano. Když jsou však varhany dobře postavené a jsou z kvalitních materiálů, vydrží opravdu velmi dlouho. Takové případy jsou. Třeba v Milevsku, odkud pocházím, je nástroj z druhé poloviny osmnáctého století a v ČR najdeme i varhany, které jsou ze sedmnáctého století a dodnes fungují. Nejstarší naše dochované hrající varhany můžete slyšet ve Smečné u Kladna, pocházejí z roku 1587. Nejstarší zachované varhany na světě, na které jsem měl to štěstí si i zahrát, jsou ještě o dvě stě let starší, z konce 14. století a nacházejí se ve švýcarském Sionu.

Vyrábějí se varhany ještě v dnešní době?

Samořejmě. Zrovna nyní zažíváme období, kdy vzniká mnoho nových nástrojů a spousta historických se restauruje. Česká republika je na varhany bohatá oblast a cenných nástrojů se tu zachovalo opravdu hodně. Například v roce 2018 postavil český varhanář Vladimír Šlajch nové varhany v bazilice na Svaté Hoře. A nedaleko od Milevska se nachází vesnice Chyšky, kde v roce 2019 vznikl unikátní nástroj od italského varhanáře Giovanniego Pradelly.

Jak dobrí jsou čeští varhanáři?

V Česku je několik dobrých firem, ale evropská špička jsou spíše varhanáři ve Švýcarsku, Německu a ve Francii. Varhanáři je umělecké

řemeslo. A tím pádem klade na varhanáře, má-li být vykonávána kvalitně, vysoké nároky v mnoha oblastech. Musí být schopen na vysoké úrovně pracovat se dřevem i kovem a být částečně i architektem, neboť nedílnou součástí varhan je i vizuální složka díla. Musí mít dobré uši a hlubně by měl mít vypěstovaný dobrý hudební vkus. Jedna věc jsou technické požadavky, druhou je komplexní pojetí nástroje. Každý varhanář totiž vnáší při stavbě nástroje do díla neopakovatelný individuální vklad, a tak zde hraje podstatnou roli i jeho osobnost, její kultivovanost a hloubka. Bez tohoto rozměru se mnohdy dílo může stát bezduchým. Technická dokonalost je pouze nutným předpokladem pro něco hlubšího. To je ovšem princip všeho umění.

Mezi jednotlivými varhanami je prý velký rozdíl, v čem tkví?

Každé varhany jsou naprostě individuální. Pokud se jedná o skutečně dobrý nástroj, tak by měl být postaven přímo pro prostor a akustiku konkrétního místa. Spolu s hudebním dobovým vkusem se vyvíjela i zvuková a technická stránka varhan. Velmi zjednodušeně a schematicky řečeno, tak z hlediska konstrukce existují varhany traktury mechanické, pneumatické a elektrické. S technickým řešením pak úzce souvisí i zvuková podoba nástrojů, vyvíjející se od zvukové jiskřivosti až k orchestrální barevnosti.

Jaká je historie varhan v kostele sv. Antonína, kde hrajet?

V kostele na Strossmayerově náměstí jsou varhany z počátku 20. století a jsou poměrně velké, třímanuálové, obsahující 43 rejstříků. Vytvořil je holešovický varhanář Josef Hubička v roce 1913 a patří k největším nástrojům, které tato dílna postavila. Nástroj byl několikrát přestavován a celková koncepce se časem trochu změnila, ale myslím si, že stále patří k dobrým nástrojům. Zejména po technické stránce. Po té zvukové by se ještě dalo s písťatovým fondem pracovat, ale jedná se o kvalitní nástroj v tom smyslu, že je schopen velmi dobře zastavit svou roli při bohoslužbách, a dostačuje i pro hru koncertní. Tradiční adventní a postní improvizacemi Pühlhodinky, na nichž vystupují i naši významní interpreti, například prof. Jaroslav Tůma, jsou toho důkazem.

Ty postní se bohužel letos nekonaly.**Zazní později, až to bude možné?**

Zatím takový plán neexistuje, je těžké v tomto směru cokoli předjímat, neboť není jisté, jak se vyvine celková situace.

Jak dlouho už vlastně působíte na Sedmičce?

Od roku 2013. Cítím se tu už jako doma, možná víc než v místě mého bydliště. Mám zde spoustu přátel jak mezi faršíky, tak i mezi hudebníky, kteří k nám do chrámu chodí.

Kolikrát do týdne se za normálních okolností v kostele objevíte?

Měsíce je u sv. Antonína každý den od šesti hodin odpoledne. V neděli jsou tři mše, dvě dopoledne a pak ta odpolední. Já hraji především každou neděli a o svátcích a slavnostech. Pět, šest mší týdně vždy odehraju.

Chodíte tam také cvičit?

Chodím, anebo cvičím na elektronické varhany v učebně nebo doma. Dnes už existují nástroje, které jsou velmi zdařilé technicky i zvukově. Umíjí věrně napodobit zvuky jednotlivých rejstříků, ale samozřejmě že skutečně píšťalové varhany nahradit nemohou.

Máme na Sedmičce možnost slyšet ještě jiné varhany?

Jsou ještě u svatého Klimenta. Tam jsou varhany malé, adekvátní prostoru tohoto kostelíka. Uvažujeme o jejich rekonstrukci, ale potřebujeme sehnat finanční prostředky.

Spočívá vaše práce jenom v hrani v kostele, nebo se uplatníte i jinde?

Koncertuji sólově i se spoluúčinkujícími a kromě toho jsem vyučujícím kurzu pro varhaníky s liturgickým zaměřením při Arcibiskupství pražském. Se začátkem každého dvouletého cyklu zde nastupuje vždy 20 nových frekventantů. Z toho mám radost. Můžu tak předat své zkušenosti někomu dalšímu.

Kolik žáků jste již takto vychoval?

Absolventů kurzu od doby, kdy jej vedu, je kolem stovky.

Jaké byly nejlepší varhany, na které jste zatím v životě hrál?

To se úplně nedá říct. Varhany jsou krásné v tom, že každé jsou jiné a nedají se spolu vždy úplně srovnávat. Často to přirovnávám k tomu, že nelze srovnávat terénní automobil, osobní vůz a formuli. Proto nedokážu říct, které varhany jsou nejlepší. Mám rád nástroje ze všech stylových období. Krásný nástroj z období romantismu od Emanuela Štěpána Petra (1898) je třeba tady v Praze u svaté Ludmily a barokní od Abrahama Starka (1698) v klášteře Zlatá Koruna v jižních Čechách. Kvalitní moderní se dají též najít. Ve Švýcarsku jsem hrál na několikery varhany od firmy Mathis. Jedná se o současně nástroje, které však byly vytvořeny v duchu nejlepších tradic barokního varhanářství. Je na ně možné hrát jak barokní, tak i moderní skladby a jsou velmi inspirativní pro improvizaci.

Jak časté je komponování pouze pro varhany?

Varhanní literatura je velmi obsáhlá a kompozici pro varhany se i v současné době věnuje mnoho skladatelů. Pokud zůstaneme u nás, k našim nejvýznamnějším skladatelům, vysoko uznávaným i ve světě, patří Petr Eben. Sám hrál kromě klavíru i na varhany a velmi rád a skvěle improvizoval. U něj stejně jako u mnoha dalších skladatelů tvorících pro varhany, nikdy nešlo jen o vytvoření jakési zajímavé zvukové kresby, nýbrž o sdělení čehosi hlubšího. To dokazují například jeho cykly Nedělní hudba, Laudes, Job a mnoho dalších. Geniálním skladatelem byl i francouzský varhaník Olivier Messiaen. Ten vytvořil pro varhany obdivuhodné dílo, jak rozsahem, tak hloubkou. Jeho hudba nabývá mystických rozměrů a jeho hudební jazyk čerpající z gregoriánského chorálu, indických rytmů, zpěvu ptáků a jeho specifických modálních harmonií je neopakovatelně originální.

Máte svou oblíbenou skladbu?

Jen jednu jmenovat nedokážu. Pokud hraji kvalitní skladbu, ať už z období baroka nebo romantismu, interpretuju ji rád. Stejně je tomu i u moderní hudby, pokud mě nějakým způsobem obohatí, najdu si k ní vztah. Důležité je, aby to byla kvalitní, sdělující hudba.

A takové je předpokládám mnoho...

Ano, je, ale skladatelé, kteří jsou mi obzvláště milí, se snaží nejen vytvořit libé zvuky, ale i něco skrze ně sdělit. Nejzářejším příkladem toho je Johann Sebastian Bach. Byl nejen skutečně kvalitním skladatelem, ale i člověkem. Žil bohatým a hlubokým duchovním životem a v jeho díle je to slyšet. Skladatel by ve svých skladbách neměl hovořit sám o sobě, měl by se zabývat sdělením něčeho daleko hlubšího.

Znáte někoho takového?

Tady na Sedmičce, v Letohradské ulici, žil téměř celý svůj život pan profesor Jaroslav Vodrážka, varhaník, jehož největší doménou byla improvizace. Když se ho lidé ptali, jak to dělá, že jsou jeho improvizace tak krásné, tak

Miroslav Pšenička (1974) se narodil v jihočeském Milevsku. Od malého se venuje hudbě, hraje na klavír, trubku a varhany. Po strojírenském učilišti vystudoval na konzervatoři v Českých Budějovicích obor duchovní hudba, následně na AMU varhany a na Pražské konzervatoři trubku. Vyučuje v kurzu pro varhaníky s liturgickým zaměřením při Arcibiskupství pražském. Více než deset let působil jako regenschori katedrály sv. Bartoloměje v Plzni a od roku 2013 je varhaníkem v kostele sv. Antonína na Strossmayerově náměstí.

Hobulet tak, jak jej znáte, oslaví v květnu své páté narozeniny. Jeho historie je však mnohem delší. Coby jeden z prvních časopisů tohoto druhu začal vycházet v prosinci 1991. Na jeho počátky vzpomíná první polistopadový starosta Prahy 7 Vladimír Drábek, který Hobulet vymyslel i pokřtil. Jak se časopis vyvíjel dál, jak vypadal a o čem psal? Podívejte se na malou retrospektivu.

Vzpomínka na začátky Hobuletu

Když jsem se koncem roku 1990 stal prvním sedmičkovým porevolučním starostou, probíhala obecná komunikace s občany poštou, po telefonu či na pravidelných setkáních, o maličkách či sociálních sítích nebylo ani potuchy. Co ale bylo možné zřídit, byly místní noviny. Impulsem pro jejich vznik byla návštěva tehdy našeho prvého partnerského města na západ od našich hranic, nizozemského Capelle, městečka poblíž Rotterdamu. Byla to komunita rozsahem podobná Praze 7 s 50 tisíc obyvateli a vycházely zde dva místní čtrnáctideníky. Z návštěvy jsme se vraceli v říjnu 1991 s inspirací, představou sice trochu mlhavou, ale neochvějnou vůlí udělat pro vznik sedmičkových novin vše potřebné. Výsledek? Rychlé výberové řízení na šéfredaktora a tiskárnu a před Vánocemi vyšlo nulté číslo Hobuletu. Tehdy se začínalo s novinovou černobílou dvoustranou se zeleným a později modrým logem a titulky, někdy s přílohou další strany či dvoustrany. Hobulet vycházel jednou měsíčně v nákladu 22 tisíc kusů, od roku 1993, kdy se změnila frekvence vydávání na čtrnáctideník, vzrostl náklad na 25 tisíc kusů. Dnes, kdy vlastní noviny či časopis má již každá městská část, se ani nechce věřit, že ještě po celý rok 1992 byly Sedmička spolu s Prahou 4 a 6 jedinými čtvrtěmi s vlastními novinami.

Název časopisu byl výsledkem soutěže, kterou vyhlásil tehdejší tajemník úřadu pan Honig. Žda byla soutěž anonymní, si již nepamatuji, nicméně autorem vítězného návrhu - tedy Hobulem - se stal starosta... Vzpomínám si, že při obhajobě názvu bylo nejtěžší odrazit škarohlídké názory, že budou noviny překrývány na Hubolet, což se pak v jeho historii myslím naštěstí opravdu nedělo a neděje. Vyhlášené

dměny za vítězný návrh 200 Kč jsem se tehdy zdal, již ani nevím ve prospěch čeho.

Název Holešovět, jak čtenáři jistě vědí, je kratkou názvou čtvrtí Holešovice, Bubeneč, místního názvu Letná a ještě Troje, která tehdy nebyla samostatnou městskou částí. Názvy Holešovice, Bubeneč, Letná se pak eště dlohu objevovaly přímo v názvu novin. Važovanou alternativou názvu časopisu byla edmička, tak se ale jmenoval věstník Občanského fóra v Praze 7 v letech 1989 a 1990, což bylo pro název nutně apolitických novin politicky nekorektní. Na další možné názvy i již nepamatuji. Původní logo navrhli studenti Akademie výtvarných umění.

Vždy jsem razil názor, aby v Hobuletu nebyly věci, které najdete v jakémkoliv jiném asopise, jako třeba křížovka, kuchařské recepty či informace obecného rázu. Jsem rád, že tak je pojímán Hobulet i teď, tedy pouze právy, informace a místní sedmičkový kolorit. Mezi pravidelné rubriky tehdy patřil Úvodník starosty, Orientační přehled cen potravin v restauracích apod. (začínala se totiž měnit uniformita cen, a tak jsme vždy sledovali cenovou vladinu na cca 10 místech v Praze 7), O čem se jedná (zprávy z rady a zastupitelstva), Pohled do historie Prahy 7, a Z dopisů redakci. Zadní strana patřila programu kin, Kulturního domu Vltavská, hvězdárny, Národního technického muzea, Výstaviště, sportovních aktivit a setkání se starostou (vždy 3x do měsíce na různá téma), a inzerce, která byla zpočátku malá. Program divadel zde nebyl, z dnešního pohledu se to asi zdá neuvěřitelné, ale v Praze 7 té době prostě ještě žádné nebylo.

První půlrok jsme dokázali sponzorským pokrýt všechny náklady na tisk. Oslovovali jsme zdejší velké firmy a na titulce jsme s nimi publikovali rozhovor. Firem, které sponzorským pomohly, sice nebylo nekonečné množství, ale resto se celkový rozpočet veškerých nákladů hnedské části na první rok vydávání Hobuletu pohyboval kolem 300 tisíc Kč, tedy na úrovni promile celého rozpočtu. Texty psala šéfreduktorka (a zároveň jediná členka redakce) phDr. Lenka Studničková, úvodník starosta,

Hobulet květen 2020

Hohulletu

noviny měly i přispěvatele v článcích o historii Prahy 7. Fotky byly archivní, aktuální pořizoval tehdejší vedoucí oddělení kultury Bohumil Kheil. Tisklo se nejdříve v nakladatelství Prospektrum, poté v Pragopressu, vše v Praze. Na konci roku 1993 se pak začalo tisknout mimo Prahu v Severografi v Ústí nad Labem. Přesto, že podklady k tisku se tehdy ještě neposílaly elektronicky, vše se stíhalo v docela ostrých termínech. Uzávěrka nových čísel Hobuletu byla každý lichý pátek, ještě v pondělí ráno bylo možno dodat cca 10 řádků aktuálních informací, odpoledne se tisklo a každé sudé úterý byly noviny distribuovány zdarma do všech poštovních schránek Prahy 7. Zpočátku Hobulet distribuovala Česká pošta, pro nespolehlivost byla ale vystřídána místní soukromou firmou, která se zabývala roznosem reklamních materiálů.

Na začátky novin rád vzpomínám, dovolím si proto ještě malou perličku. V úvodních jsem se vždy snažil zamýšlet nad déním v Praze 7 v kontextu nějakých okamžitých událostí. V třetím čísle Hobuletu v roce 1992 jsem ve svém úvodníku použil jako spojujícího motivu pro rozvojové aktivity Sedmičky nápis „Každý potřebuje svůj prostor“, který se tehdy objevil na velkých bílých jinak prázdných billboardech i v Praze 7. Opravdu jsem vůbec netušil, že to byla vtipná reklama na nové noviny Prostor, které pak po měsíci začaly vycházet. Protože to však byly noviny názorově blízké mé politické straně ODA, tak mi nikdo potom nechtěl věřit, že to i ode mne nebyla rafinovaná reklama.

V průběhu let měnil Hobulet svou tvář i logo, s jeho současnou podobou i obsahem jsem spokojený. Rozsahem se z Hobuletu stal z novin objemný, zajímavý a inspirativní místní časopis, vrátil se ale k měsíční frekvenci vydávání a tím ztratil na aktuálnosti. To je ale v pořádku, v době nadvlády sociálních sítí jim často nemohou v aktuálnosti informací konkurovat ani

deníky. Síla Hobuletu musí být v atraktivitě místní jedinečnosti, pro celou místní komunitu musí přinášet objektivní a spolehlivé informace s životností delší než jepíčí. Pokud se přídá i přirozená vlnidost, která časopisu teď vládne, bude se sedmičková obec stárouseďlíků i novouseďlíků vždy počátkem měsíce po Hobuletu nadále shánět a těšit se z něj. To byl i původní záměr jeho vzniku. ●

Další osud Hobuletu
Po Lence Studničkové, která odjela na stáž do USA, byla od září 1992 šéfredaktorkou Olga Kverková, poté provdaná Trešlová. Od roku 2000 se o přípravu a vydání sedmičkového zpravodaje starala příspěvková organizace Vydatelství Hobulet v čele s Alešem Preslem, který byl šéfredaktorem v letech 1998 až 2007. Hobulet se v té době vrátil k formátu, kdy vycházel dvakrát do měsíce, s čímž šla ruku v ruce jeho tehdejší tak trochu novinová podoba i tradiční novinařina v obsahu.

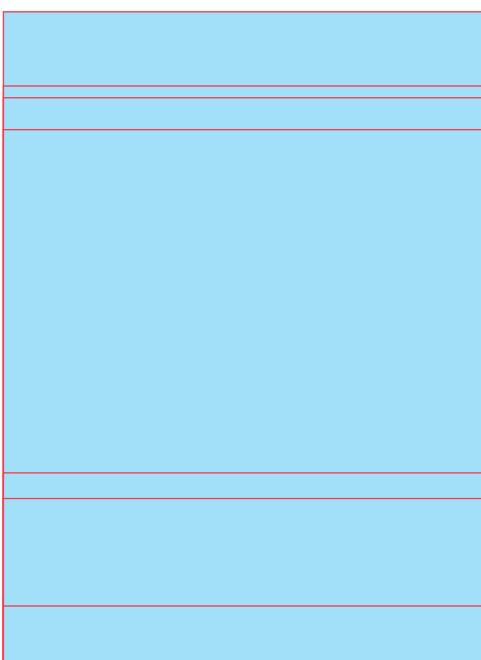
podoba i tradiční novinářství v oboru.

K další změně pak došlo v roce 2007, kdy byla příspěvková organizace zrušena a zároveň bylo tehdejším vedením městské části rozhodnuto, že Hobulet dostane zcela novou libívou tvář. Novinový papír nahradil papír křídový, tiskařskou čerň častěji střídaly barevné fotografie a aktuální publicistiku nad-časové články a zprávy z radnice. Časopis se stal opět měsíčníkem

a jeho výroba byla zadána externím firmám, které se postaraly o profesionálně zpracovaný vizuál připomínající společenské časopisy. Nejprve to byla krátce firma Union Point s.r.o., tu pak v roce 2008 vystřídala společnost B.H.S. Bohemia a.s., která zakázku přenechala svému subdodavateli společnosti Mauri s.r.o.

Od roku 2015 si Praha 7 zajišťuje vydávání Hobuletu sama v podobě, v jaké jej znáte dnes. Časopis prošel výraznými obsahovými i vizuálními změnami a stal se periodikem oblibeným a čteným i za hranicemi Prahy 7. V té době také započal budoucí spor o příjmy z inzerce, neboť společnost Mauri s.r.o. si veškeré tyto příjmy nechávala, přestože kompletní výrobu a distribuci časopisu financovala městská část. Během čtyř let trvajícího soudního sporu potvrdily soudy všechny instancí, včetně nejvyššího, že výnosy z inzerce měly patřit Praze 7. Městská část vysoudila téměř 9 milionů korun. Kompletní částka byla Praze 7 uhraněna počátkem tohoto roku. ●

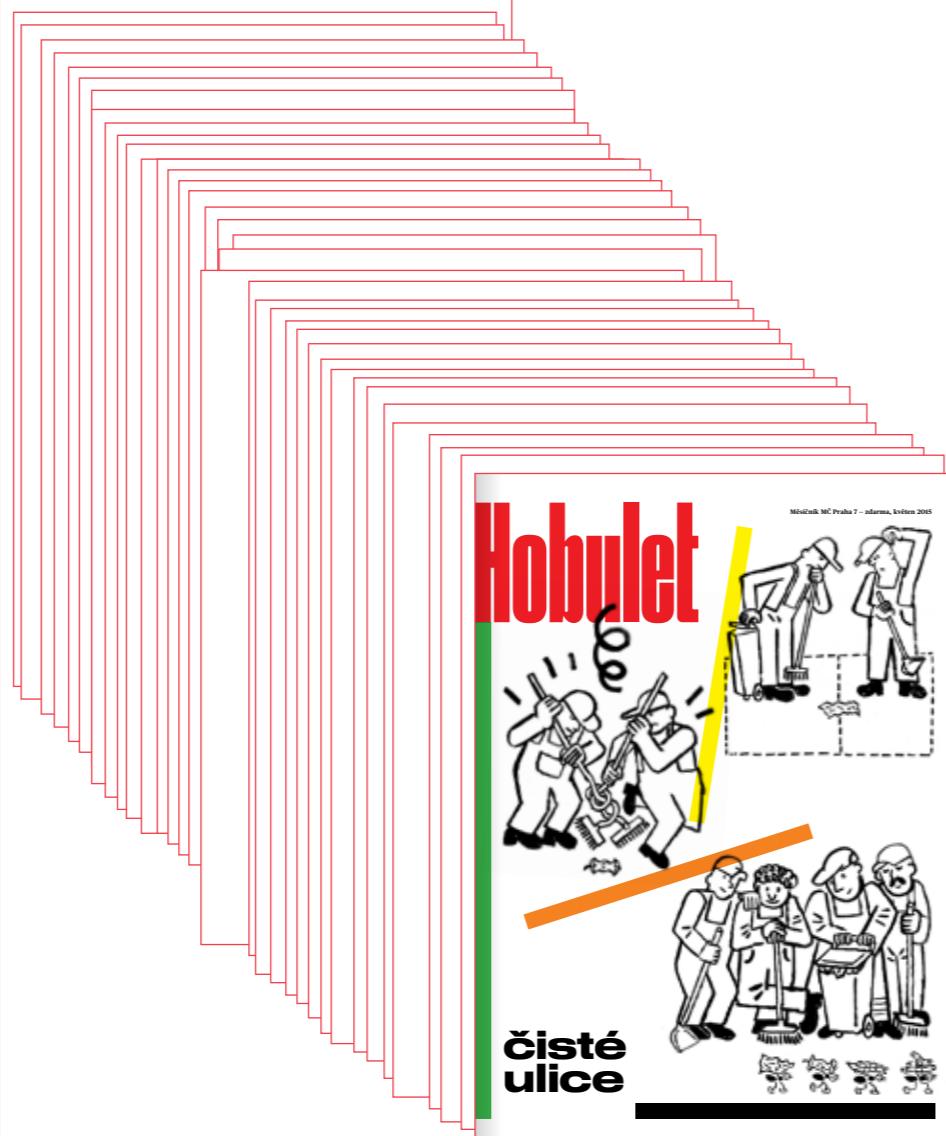

Začátky „nového“ Hobuletu

Když jsme v roce 2014 nastupovali na radnici, byl Hobulet napůl inzertní časopis a napůl propagace politického vedení. Jen málo obsahu se věnovalo životu v městské části. Navíc jsme zjistili, že smlouva s firmou B.H.S. měla být podle zákona o veřejných zakázkách dávno přesoutěžená. Smlouvou jsme vypověděli, zahájili soudní spor o ušle příjmy z inzerce a vypsali soutěž na novou grafickou podobu časopisu i pozici šéfredaktora. Obě výběrová řízení měla tehdy velký ohlas. Grafickou soutěž vyhrála trojice grafiků Petr Bosák, Robert Jansa a Adam Macháček, kteří tvoří pod značkou 20YY Designers. Rozhodování o obsahu jsme pak zcela svěřili nové šéfredaktorce a redakční radě, kde nefiguruje žádný člen politického vedení radnice.

Jako profesionální grafik jsem si vždy přál, aby se veřejné prostředky utrácely za kvalitní obsah ve špičkovém grafickém zpracování. Aby to nebyla jen výsada galerií a podobných institucí, ale aby se práce profesionálních grafiků, fotografií a výtvarníků stala součástí běžných věcí. Myslím, že se nám to povedlo. Časopis byl v roce 2017 nominován na prestižní cenu Czech Grand Design a stal se známým i za hranicemi Prahy 7. Ostatně sám jsem o něm coby příklad dobré praxe přednášel na řadě konferencí. ●

Pavel Zelenka, místostarosta Prahy 7

Kde mi pomohou?

Pandemie koronaviru připravila řadu lidí o výplatu i o práci. Jak tyto nenadálé životní situace řešit a kam se obrátit o pomoc?

Co když momentálně nemám dostatek peněz na zaplacení nájemného?

Vzhledem k náročnosti situace se můžete zkoušet s pronajímatelem individuálně domluvit na odložení platby, popřípadě na dočasném snížení nebo odpusťení nájemného. Je pak dobré mít tuto domluvu sjednanou písemně, aby nedošlo k případným rozporům po skončení krizových opatření.

Příspěvek na bydlení

S náklady na bydlení vám mohou pomoci i dárky státní sociální podpory, například příspěvek na bydlení, o který můžete požádat na Úřadu práce. Stačí prokázat, že na bydlení vynakládáte více než 35 % svých čistých měsíčních příjmů. Příspěvek by měl dorovnat rozdíl mezi 35 % vašeho čistého příjmu a výši normativních nákladů na bydlení (případně skutečných nákladů na bydlení, jsou-li nižší). Příspěvek na bydlení je určený lidem žijícím ve vlastním, družstevním nebo nájemním bytě, podmínkou ale je, že máte na dané adresu trvalé bydliště.

Doplatek na bydlení

Další dávkou řešící úhradu nákladů na bydlení je doplatek na bydlení, o který mohou žádat jen domácnosti v hmotné nouzi. Dávka se týká především těch, jejichž příjem dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí časťek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení. Podrobnější informace o obou dávkách na bydlení se dozvíté na Úřadu práce.

Dávka mimořádné okamžité pomoci

Pokud jste ve finanční nouzi, můžete také požádat o jednorázovou dávku mimořádné okamžité pomoci. Ta může být poskytnuta v následujících situacích:

- Pokud nemáte dostatečné finanční prostředky a hrozí vám vážná újma na zdraví.
- V případě vážné mimořádné události (živelní pohroma, požár), pokud vám celkové sociální a majetkové poměry neumožňují tuto situaci překonat vlastními silami - v odůvodněných případech je možné sem zařadit právě aktuální nouzový stav kolem pandemie.
- Pokud nemáte s ohledem na své příjmy a celkové sociální a majetkové poměry

Poradit se ohledně své situace můžete také na Kontaktním místě pro bydlení na radnici Prahy 7, U Průhonu 38, č. dveří 2.11 v pondělí 13–17 hodin nebo ve středu 8–12 a 13–17 hodin.

Kontakt na koordinátorku Dorotu Smieškovou je tel.: 778 110 027, email: smieskovad@praha7.cz. Ve spolupráci s externím právníkem nebo kolegy z Oddělení sociálních věcí se budeme snažit najít pro vás vhodné řešení. ●

dostačující finanční prostředky na úhradu nezbytného jednorázového výdaje (např. prokázaná ztráta osobních dokladů), nezbytných předmětů dlouhodobé potřeby (např. lednička, pračka) či na úhradu nezbytného jednorázového výdaje souvisejícího se sociálně-právní ochranou dětí nebo na úhradu odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte
• Jestliže vám hrozí sociální vyloučení. ●

Jak zažádat o dávku od státu v době pandemie?

O dávku můžete zažádat prostřednictvím podatelny Úřadu práce, kde dodáte potřebné podklady. S ohledem na omezení kontaktů můžete doklady a žádost zaslát i poštou, prostřednictvím datové schránky nebo elektronicky.

Pokud žádost posíláte elektronicky na předeepsaném formuláři Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, může být bez zaručeného elektronického podpisu, a to naskenovaná nebo ofocená s vlastnoručním podpisem, spolu s naskenovanými nebo ofocenými přílohami dokládajícími skutečnosti. Administrativa je tak po dobu nouzového stavu zjednodušená.

Jak na vyplnění žádosti elektronicky, se můžete podívat na www.uradprace.cz/nestujete-ve-fronte. ●

S vyplněním žádosti vám pomohou také pracovníci Odboru sociálních věcí, a to na radnici U Průhonu 38 v úředních hodinách v pondělí a ve středu 8–12 a 13–17 hodin. K dispozici jsou vám také pracovníci Call centra Úřadu práce ČR na tel.: 800 779 900, a to v pondělí a ve středu 8–17 hodin, v úterý a ve čtvrtek 8–15 hodin, v pátek 8–13 hodin.

Dotazy je možné posílat též elektronicky na e-mail: kontaktni.centrum@mpsv.cz nebo callcentrum@mpsv.cz. Dotazy týkající se rodičovského příspěvku zasílejte na rodicak@uradprace.cz. Více informací najdete na www.uradprace.cz a www.financnisprava.cz.

Text – Dorota Smiešková

MČ je realizátorem projektu Pilotní ověření implementace systému sociálního bydlení na lokální úrovni v MČ Praha 7, registrační číslo projektu CZ.03.2.63/0.0/0.0/15_008/0007235, spolufinancovaného z prostředků EU, Operačního programu Zaměstnanost.

Pravidelný ruch v našich ulicích v posledních týdnech poněkud ustal. Krámky i kavárny jsou zavřené, lidí málo. Je to tak trochu převrácené Zažít město jinak - den, kdy ulice jednou ročně ožívají sousedskými slavnostmi. Jaké byly minulé ročníky a co se v ulicích Sedmičky děje právě v těchto týdnech? Hobulet oslovil organizátory sousedských setkání - někdo zavzpomínal na minulé roky, někdo popsal, co právě zažívá, a někdo nám zase nechal nahlédnout po pokličku toho, co chystá.

Jak to žije v parku Tusarova?

Tuhle jsem se v parku Tusarova u Knihkopce potkal s Robertem. Zamávali jsme na sebe. Robert pracuje v nemocnici na Bulovce jako saniták, teplota prý normální, kontrola každodenní. Ne každý se odváží do všechně výravy boje s koronavirem, ale Robert bydlí sám a prý do toho šel i kvůli ostatním spolupracovníkům, kteří mají doma děti, rodiče nebo nemocné. Ne že by byl za svou práci a ohrožení vlastního života rádne finančně oceněn. Co mu zlepšuje náladu, je pozitivní ohlas u všech, kteří se o jeho práci dozvídají. Radost mu dělají občasné dodávky potravin z obchodních řetězců, krabice roušek ušitých dobrotvolníky i ochota dalších pomocí.

Při loňské akci Zažít město jinak v parku u Knihkopce byl Robert naším dvorním fotografem, však jsme si tu celodenní sousedskou událost užili. Zahrál i holešovický patriot Jaromír František Palme řečený Fumas se svou kapelou Původní Bureš. V těchto dnech jej můžete slyšet na sociálních sítích, kde vás svým žongléřským a akrobatickým uměním potěší třeba i Vašek Shashik Hanuš, další nedomyšlitelná součást holešovických sousedských setkání. Parkem se mihnut i „Herák“, v Holešovicích známá postava, nejakou dobou provozoval kousek za Libeňským mostem tak trochu punkový bar, který skončil v začátcích koronaviru, prý kvůli stížnosti na hluk, byť investice do protihlukových opatření stála nemálo peněz. Ted se tenhle muzikant, barman a showman na čas upichnul v truhlárni.

Text – kolektiv autorů, editor Jakub Holzer, Foto – AutoMat

Občas se u Knihkopce objeví Mirka, bez které se v parku máloco obejde. Dočasně ji užavřeli hotel, kde pracuje, tak má teď „více času“. Nepřehlédnutelná místní oblíbenkyně miluje psy a děti, kteří na oplátku zbožňují ji, už proto, že jim, za marných protestů rodičů a páničků, rozdává dobroty plnými hrstmi. A také hlasitý smích a dobrou náladu. V dobré náladě se však zdají být všichni, byť každý vnitřní zdravotní útrapě mnohých spoluobčanů, omezení a těžké dopady na podnikání místních živnostníků, řemeslníků, umělců.

Své o tom ví i Knihkopec, vždyť touto dobou už se na zahrádce sousedé houfovali, užívali si jara, děti si malovaly křídami na chodník a plánovaly se kulturní akce, dobročinné sbírky, výměnné bazárky, drobné koncerty či autorská čtení knih, třeba při Holešovickém knižním slunovratu.

„Věříme, že Zažít město jinak bude tentokrát jiné než obvykle,“ říká Jakub Růžička z Knihkopce. „Rádi bychom přivítali sousedy, kteří byli v první linii nebo pomáhali ostatním, a poděkováli jim. A také podpořili umělce, na které koronavirová omezení dopadla obzvláště tvrdě. Dopadla i na knihu a nakladatele, proto bychom chtěli dát prostor nezávislým nakladatelům sdruženým v Cechu nakladatelů a uspořádat například knižní trh, kde budou moci představit své knižní počiny, autory a ilustrátory a knihy také prodat a trochu tak zhojit rány, jež jim pandemie nyní zasazuje.“

Karin Schwarzbacherová | PageFive | Veverkova

Růženec po telefonu

U nás se děje spousta pozoruhodných věcí. Dnes jsem shodou okolností mluvil s jedním známým, který mi vyprávěl, co dělá pro

zaznamenávali zvuky našich dotyků, malířských nástrojů a Prahy 7. A letos? Už se moc těšíme, až se NGP otevře návštěvníkům, a také na podzimní edici akce Zažít město jinak. Chystáme ji k výstavě sochaře, inspirátora a pedagoga Kurta Gebauera. Sousto z výstavy můžete ochutnat i nyní. Zajděte se před Veletržní palác podívat na monumenální Housenkou raného kapitalismu nebo na Trubkouny, kteří osídli předpolí paláce. A stojí za to je navštívit opakováně. S díly si hraje slunce i umělé osvětlení a Housenka je strůjkyně mnohých zajímavých stínových obrazců. A pro ty, kdo by nemohli bez umění využít, doporučujeme sledovat online program NGP. Výstavy si lze projít za pomocí #livestream komentovaných prohlídek nebo se můžete inspirovat tvůrčími podněty na facebookovém profilu NGP dětem.

Hana Dočkalová | Národní galerie Praha | Veletržní palác

Galerie v podchodu

Během tří ročníků ZMJ jsme pořádali výstavy v podchodech u metra Vltavská. Poprvé v roce 2015, kdy obrazy malovali sami návštěvníci slavnosti. Podruhé v roce 2018 jsme tu vystavili obrazy umělců z Ateliéru radostné tvorby, který nabízí trávení volnýho času včetně malby obrazů seniorům a lidem s postižením. Naším cílem bylo zlepšit kvalitu tohoto veřejného prostoru a současně zvýšit i zdejší bezpečnost. Byl to svým způsobem experiment, který měl zjistit, zda obrazy poničí vandalové, nebo je někdo ukradne. Obrazy tu ale zůstaly několik let a zde kolem nich byly mnohem méně

posprejované než v jiných částech podchodu. Rádi bychom tímto také poděkovali pracovníkům Pražských služeb, kteří při pravidelných výmalbách obrazy vždy opatrně nadzvedli, válečkem vymalovali kolem a pod obrazem a ponechali je tu. Možná i jim připadlo, že pozitivně mění dojem z jinak ponurého města. Konečně třetí výstavou na ZMJ 2019 byly plakáty, které zobrazovaly příklady oživení podchodů ze zahraničí. Kromě toho vznikla také série koláží podchodů na Vltavské, které měly upozornit na možnost využití tohoto prostoru a pozitivně ovlivnit připravovaný projekt rekonstrukce Hlávkova mostu. Prostory podchodů v blízkosti Vltavy mají totiž velký potenciál, který lze dále rozvíjet.

Vojtěch Sigmund | Architekti bez hranic – Galerie v Podchodu | Podchod pod Hlávkovým mostem

Setkání generací před kostelem

Zažít město jinak se v září konalo před kostelem už potřetí a musíme říct, že tohle setkání má vzestupnou tendenci, jak co do účasti, tak co do uvolněné, nezaujaté a přátelské atmosféry. Počet stánků, respektive institucí, které přijaly pozvání, byl úctyhodný. Deset humanitárních organizací, od Cesty domů, Pečovatelského centra Prahy 7 až po Oblastní spolek Českého červeného kříže, seznamovalo se svou činností, měřilo tlak nebo přijímalo oděvy, hračky, dokonce kočárek do svého bazáru. Náš známý včelař a farník Miloš Vondruška vysvětloval zájemcům základy pěstování včelstev a Antonínovo pekařství stejně jako vloni věnovalo chleby, z nichž

komunita Sant'Egidio na místě připravovala svačiny pro naše sousedy bez domova. K setkání zahrála křesťanská skupina Oboroh, která se po počátečním zhudebnění žalmů pustila do původní tvorby a v jejím podání písni o Bohu a Pánu Ježíši zněly Strossmayerákem pravdivě a autenticky, což asi mnohé účastníky, kteří mají o víře a církvi troškou zkreslené představy, lehce překvapilo. Divadélko Radar, jež na Sedmičce sídlí po desetiletí, zahrálo pohádky pro nejmenší. I všechny upečené buchty a koláčky se snídny, nic nezbylo, takže nejspíš všem chutnalo.

Véra Eliášková | Farní listy | Strossmayerovo náměstí

Pocity pábitelů

Zažít město jinak je o pocitech. O tom, že se můžete přenést tisíce kilometrů daleko a za zvuku šansonu a matného publikování lampionů zažít na pražském chodníku francouzské smrkání prosycené vůní croissantů a crêpes. Taky o tom, že se na tu malou chvíli stanou ze všech příhľejících hrabalovští pábitelé. I o tom, že nikomu není zatěžko – když u nás „došly“ židle, protože takový nával jsme nečekali – sednout si na nabízený polštář přímo na chodník. A stále se zlehka usmíváte a houpete se do rytmu, i když už hudba dál v nehráje a na chodníku nenajdete ani drobnou připomíinku toho, co se před pár hodinami odehrálo. ●

Johana Kratochvílová | prostor teritorium7 | U Průhonu

Zapojte se do 15. ročníku pouličních slavností! Všichni se jistě těšíme na to, až se život vrátí do normálních kolejí a Praha bude zase tím živým městem, jak ji známe. Příležitost to rádne oslavit budou třeba právě v sobotu 19. září, kdy se chystá již 15. ročník slavností sousedů a veřejného prostoru pod heslem Zažít město jinak. Také byste přáli vašemu sousedství více života i zábavy? Spolek AutoMat právě otevří příhásky. Přihlaste vaši ulici, park nebo jiný plácek nejpozději do 20. května na zazitmostojan.cz/registrace. Na nás bude organizace akce (oslovování aktérů, sousedů, zajištění programu), spolek AutoMat vám zdarma vypomůže s úřady (povolení, zábrony, záštity), webem, propagací a svým letitým know-how.

Podpořte hrdiny Sedmičky

Starají se o naše babičky i o ty zcela opuštěné. Sociální pracovníci, pečovatelky a sestry patří momentálně mezi jedny z nejvýtíženějších profesí. Jejich práce je velice náročná i za zcela normálních okolností, natož v situaci pandemie viru, který je nebezpečný právě pro jejich klientelu. Jak to zvládají a s čím se potýkají? Oslovili jsme pracovníky Pečovatelského centra Praha 7, Charity Holešovice i Armády spásy, aby se s námi podělili o své příběhy. Práci těchto lidí i nasazení jejich kolegů můžete ocenit v právě probíhající sbírce Nadačního fondu Agora 7 na portálu www.donio.cz/PrimaPece.

Text – Klára Janicki Ilustrace – Alexey Klyuykov

Lucii Čapkové je 42 let, vystudovala rodinou školu, pracovala s lidmi s mentálním postižením a poslední čtyři roky se v rámci služeb Charity Holešovice stará o pochodi a spokojenosť více než čtyřicítka klientů ze Sedmičky. Jak sama říká, starí lidé ji nabíjejí energii. Do práce, kam dojíždí z Prahy 4, se prý vždy těší – její klienti jsou totiž její rodina.

Co přesně vaše práce obnáší?

Staráme se o pohodu našich klientů podle toho, co přesně potřebují. Některým pomůžeme s úklidem, jiným nakoupíme nebo s nimi vyrazíme na čerstvý vzduch. Někteří od nás žádnou pomoc nepotřebují, ale jsou osamělí a stačí jim, když si s nimi jen sedneme a popovídáme. Pak máme ale třeba i lidičky, kteří už jen leží, za těmi chodíme třeba i třikrát denně a pomáháme jim i s jídlem a hygienu. Když pak odcházíme od voňavých a spokojených lidí, kteří mají zase malou jiskru v očích, je to ta nejlepší satifakce.

Bohužel možná i svým způsobem jediná. Vaše práce je obecně velmi málo ocenována, nejen finančně, ale i společensky. Změnilo se to třeba trochu v souvislosti s aktuální situací?

To máte pravdu, když řeknete, že jste pečovatelka, lidé si pomyslí, že s prominutím jen utíráte lidem zadky. Je mi to líto, ale opravdu se ve společnosti setkáváme spíše s opovržením. A bohužel nemám pocit, že by se v tomto ohledu něco změnilo. Mluví se o nemocnicích, záchranářích, ale pečující profese vidět nejsou. Možná je to naš osud. (smích) Pro ten kredit to samozřejmě nikdo z nás nedělá. Mně opravdu stačí ten úsměv člověka, kterému jsem pomohla.

Nemáte ale pocit, že jsme k sobě teď víc ohleduplní?

Ale jo, to zas jo. Nedávno jsem byla svědkem, jak se takový chlap jako hora, který vypadal,

že jde na rockový koncert, postaryl o jednoho velmi starého pána na ulici, který nezvládal zdolat vysoký obrubník. Sousedé teď k sobě také mají blíž, bylo by hezké, kdyby nám něco z toho zůstalo.

Jak do vaší práce zasáhl nouzový stav? Tak samozřejmě musíme být obecně mnohem pozornější, nosit roušky, rukavice. Je to trochu smutné, protože třeba já jsem hodně taktilní, a tak za normálních okolností klienta i pohladím. S rukavicemi a rouškou je ten kontakt samozřejmě trochu jiný. Pak jsme se také v rámci našeho týmu rozdělily na dvě skupiny a ve službě se střídáme, také minimalizujeme kontakt mezi kolegyněmi.

Jak tuhle situaci zvládají vaši klienti? Samozřejmě že mají obavu, možná i úzkost. Řada z nich se pořád dívá na televizi, což také nepřispívá, takže my pak jsme tak trochu v roli toho, kdo do života vnáší trochu jistoty. Když k nim přídu s úsměvem a klidem, hned je všechno lepší.

Kde na to berete sílu? Já jsem od narození optimista a držím se hesla: Stejně je krásně na světě. Možná jsem byla na začátku trochu paralyzovaná, ale na všechno si člověk zvykne. Naštěstí nemám hypotéku, děti mám velké, takže nemusím řešit řadu dalších problémů, které teď lidí trápí. Chodím více pěšky a jediné, co mi trochu vadí, je ta rouška. Mám šest dioptrií, a tak mám prakticky neustále zamílené brýle. (smích)

Máte dostatek ochranných pomůcek? Ano, zpočátku to byl trochu problém a moc nám pomohly učitelky z MŠ U Uranie. A nejenom rouškami. Děti nám pro naše klienty třeba aktuálně vyrobily velikonoční přáníčka. Je úžasné vidět, jak pětadvacetiletá paní zamáckne silu dojetím nad dárkem od úplně cizího dítěte. Aktuálně máme hlavně díky naši

úžasné paní ředitelce Janě Fajstavrové všechno dostatek.

Máte nějakou veselou historku?

No tak třeba když jsem šla nedávno na procházku do Letenských sadů se sedmadvadesátiletou paní, která měla roušku právě z dílny mateřské školy a na ní obrázek Karkulky. Není to kouzelné? (smích) ●

Radku Huškovi je 46 let, vystudoval speciální pedagogiku a dva roky pracuje jako vedoucí odlehčovacího centra, jedné ze služeb Pečovatelského centra Praha 7. V Kamenické ulici nabízí toto pobytové zařízení služby těm, kteří doma pečují o své rodiče či prarodiče a potřebují si oddechnout nebo hledají řešení v nenadálé životní situaci třeba při návratu z nemocnice nebo při zhoršení zdravotního stavu. Radek má starosti 38 klientů, 25 zaměstnanců a několik externistů – organzuje, plánuje, analyzuje, je zodpovědný za výkazy a výplaty a stará se o provoz centra i o kvalitu služeb.

Jak zvládáte několik posledních náročných týdnů?

Naše služba teď s ohledem na situaci funguje v pozmeněném režimu. Nepředáváme klienty zpravidla zpátky do domácností nebo do jiných seniorských zařízení, jak jsme byli zvyklí. Většina klientů u nás chce zůstat do doby, než se situace alespoň trochu stabilizuje. Možná je to trochu větší mentální vypětí, ale jinak se snažíme zachovávat stav normality, nepodléhat tlakům zvenčí a informační záplavě. Samozřejmě, že je situace vážná. Snažíme se i tak brát věci s nadhledem a v našem centru zachovat klidnou atmosféru. Pokud jsou totiž v klidu zaměstnanci, pak budou v klidu i klienti. Za tím klidem je ale spousta usilovné práce, organizačních změn, shánění ochranných pomůcek i psychického vypětí. Bylo potřeba se naučit nové postupy v extrémně krátké době. Zachovat normalitu dá zabrat.

Takže ta opatření zvládáte bez problémů?

Samozřejmě jsme trochu přidušeni rouškami a respirátory. Jsou z nás trochu mývalové, protože si neustále myjeme ruce, dezinfikujeme povrchy, děláme možné i nemožné. Všechno děláme s větším důrazem, abychom jako v tom pověstném Fort Knox uchovali to naše zlato, což jsou samozřejmě právě naši klienti.

Jak tuhle náročnou situaci zvládájí právě oni?

Nejvíce asi pocitují ten chybějící kontakt s rodinou. Snažíme se jej udržovat třeba prostřednictvím Skype hovorů, i když ten přímý kontakt se dá nahradit jen těžko, ale i tak jim to pozvedne náladu. Nabádáme rodiny, aby telefonovaly. Někteří nám pro své blízké posílají emaily či dopisy, které jim předáváme nebo čteme. A my zase rodiny pravidelně informujeme, co s našimi klienty děláme. Je to hodně o vysvětlování a společné komunikaci. Doufáme ale, že je nevyužijeme.

A jak funguje váš tým?

Na všechny kolegy v našem centru jsem velmi hrdý. Je neskutečné, čeho všechno jsme v krizových situacích schopni. Každý z nás, ať je to paní uklízečka, pečovatelka, zdravotní sestra nebo řidič, jsme důležitými kolečky v celém řetězci a bez kohokoliv z nás by se celé ústrojí pečovatelského centra zastavilo. Tým se hodně semknul, každý z mých kolegů si uvědomuje závažnost situace a zatím, a to teď musím zaklepat, žádné výpadky řešit nemusíme. Každý dělá maximum, aby fungoval, navíc i s humorem, protože nemá cenu sem chodit a plakat. Máme krizové scénáře, vytvořili jsme

několik týmů pro případ, že by naši zaměstnanci náhodou onemocněli, a to nemusí být přímo covidem, zatím se ale snažíme být připraveni. Osobní setkání na poradách ale i u nás v rámci prevence vystřídal spíše telefonický kontakt. Momentálně máme nula nakažených, nově probíhá i testování u všech zaměstnanců, aktuálně čekáme na výsledky. Bez množství dobrovolníků a lidí, kteří nás podporují, bychom to ale zvládali jen stěží.

Dostává se vám také nějaké pomocí zvenčí?

V tomhle velmi nesnadném období nám velmi pomáhají rodinní příslušníci. Ať už jde o psychické povzbuzení emailem, nebo o ušité roušky. Ty máme i od našich fanoušků a městské části. Sedmička je skvělá, je to komunitní, otevřená a hodně spolupracující čtvrt, což je teď patrně dvojnásob. Pomáhají nám také dobrovolníci a brigádnici z řad studentů. Víte, tahle nehezká situace nás k sobě velmi přiblížila, vím bezpečně, že nikdy neztratíme naději, protože ta umírá poslední.

Jak jste vyuřili doporučení vlády připravit se na potenciálně nakažené klienty?

Podařilo se nám trochu snížit počet obyvatel domu, na začátku epidemie jsme totiž osloвили rodiny, zda si své blízké nechtejí vzít do domácí péče, protože ani naše zařízení není zárukou, že se zde nenakazí. V té době zcela chyběly ochranné pomůcky. Získali jsme tak volnou kapacitu a nyní máme v centru vyčleněné celé jedno kompletně vydezinfikované patro pro případné nakažené klienty. Doufáme ale, že je nevyužijeme.

Jak to vlastně zvládají vaši blízcí?

Mám maminku, se kterou jsem v rámci bezpečnosti v kontaktu pouze telefonicky. Snažíme se, aby měla všechny informace, ale také aby měla nějakou smysluplnou náplň. Takže nám na dálku vlastně v PCP tak trochu dobrovolníci, dávám jí zpracovávat různé excelovské tabulky, což stále i ve svých 75 letech zvládá velmi dobře.

A jak relaxujete vy?

Jako všichni vedoucí mám i já 24hodinovou pohotovost. Snažím se chodit brzy spát. Když

je možnost, tak se ženou a se psem vyrazíme někam do divočiny. Načerpat síly na další dny. Rozhodně nesleduju 24 hodin denně zprávy, to nemá cenu. I naši klienti, kteří situaci z počátku sledovali na kanálu ČT 24, teď v rámci pudu sebezáchrovy přeladili na ČT 3 a sledují staré filmy a pořady.

Těšíte se na něco? Jeden ze světlých bodů, ke kterému se upínáme, je, že až tohle skočí, tak se sejdeme k obrovskému pikniku tady ve Stromovce, každý přinese, co bude moci, a bude to velký mejdan, kde se sejdou jak všichni zaměstnanci a dobrovolníci, tak klienti i jejich rodiny. Doufám, že ten den už brzy nastane a popovídáme si bez roušek.

Myslíte si, že nám něco z této nouzové situace da budoucná zůstane? Možná nás ta doba všechny naučí mít si častěji ruce, a až bude běžná chřipková epidemie, tak bude normální nosit roušku a budeme víc ohleduplní k ostatním. Doufám, že s námi zůstane část dobrovolníků, kteří přinesli do celého pečovatelského centra čerstvý vítr. Jejich věkový průměr sotva překročí dvacítka. ●

Poděkujme za jejich práci Profese pečujících je dlouhodobě špatně ohodnocená. Příom v těchto krizových týdnech je jejich nasazení stejně jako psychická zátěž obrovská. Podpořme jejich práci a přispějme ve veřejné sbírce, jež vznikla pod patronací Nadačního fondu Agora 7 a starosty Jana Čížinského. Více informací o sbírce najdete na portálu www.donio.cz/PrimaPece. Vybrané peníze poputují na odměny stávajících zaměstnanců, psychologickou podporu a nábor nových pracovníků. Děkujeme za vaši solidaritu s těmi, kteří pečují o Sedmičku, každá částka může pomoci.

Petře Drvotové je 28 let, vystudovala obor sociální a charitativní práce na Univerzitě Karlové a svou kariéru spojila s Armádou spásy. Nejprve zde začínala jako terénní pracovnice, takzvaná streetworkerka, poté jako sociální pracovnice. Třetím rokem pracuje jako vedoucí přímé práce azylového domu Armády spásy v Tusarové ulici, kde se spolu se čtrnácti dalšími kolegy a kolegyněmi stará o více než stovku klientů.

Co obnáší vaše práce?

Našim klientům pomáháme najít bydlení, zaměstnání, vyřídit doklady, finanční podporu, řešíme také jejich volný čas, zdravotní stav, závislosti - je toho hodně. A pak samozřejmě věci spojené s běžným provozem azylového domu. Při kapacitě 30 žen a 78 mužů se rozehně nenuďíme.

Jak váš obvyklý režim narušila současná pandemie?

Celkem dost, všichni dělají všechno. Primárně je zajistit všechna opatření. Apelujeme na nošení roušek, pravidelně měříme všem teplotu, všechno dezinfikujeme, sháníme ochranné pomůcky a pak samozřejmě také vyplňujeme, skenujeme a odesíláme různé formuláře na úřady.

Co je na celé situaci to nejtěžší?

Nejkomplikovanější je asi karanténa. Naši uživatelé většinou vnímají rizikovost situace, obecné ohrožení, mají obavu z nákazy, ale také na ně velice doléhá omezení svobody pohybu. Mnoho z nich se za normálních okolností na azylovém domě během dne nezdružuje. Důvodem je často shánění financí na zajištění svých potřeb, jak je třeba strava, tu totiž běžně na azylovém domě neposkytuje.

To se ale změnilo...

Ano, jsme rádi, že nám Nadační fond Agora 7 a Olive Food pomohly a na dočasnou dobu zajistily teplé obedy pro uživatele azylového domu, což je více motivuje k tomu, aby zůstali uvnitř. Je to náročné.

Měli jste dostatek ochranných prostředků?

Začátek byl hodně těžký pro všechny. V prvním týdnu jsme šili roušky doslova na koleni a v ruce. Poté se nám podařilo zprovoznit síci stroj, oslovili jsme různé slavné osobnosti, třeba Evu Holubovou, Tamaru Klusovou, které sdílely naši potřebu rousk na sociálních sítích, ale měli jsme i individuální dárce a situace se trochu zlepšila. Bez podpory komunity, dalších organizací a jednotlivců bychom první týden těžko zvládli. První dvě krabičky s respirátory FFP2 a rukavice pro zaměstnance přišly až někdy koncem března, nicméně pro potřebu všech našich zaměstnanců to stále nestačí. Také jsme měli neuveritelnou nouzi o teploměry, nebyly k sehnání, a jedním teploměrem celý azylový dům nezměříte. Naštěstí nám včera vedení zaslalo čtyři bezdottedkové teploměry. Hodně nám také pomáhá městská část Praha 7, která distribuuje ochranné pomůcky, jež má k dispozici. Významně pomohl i magistrát, který pro lidi bez domova zřídil krizové hostely, aby mohli dodržovat karanténu uvnitř, a ne na ulici.

Jak to celé zvládá váš tým?

Samozřejmě, že jsme měli obavu, jak to všechno zvládneme, i o naše zdraví, pak tu bylo rohožení z nedostatku ochranných pomůcek, ale postupně se všechno lepší. Co nám od začátku nechybělo, byl zápal a vědomí, že musíme našim uživatelům pomoci. Takže do toho dáváme všechno. Snažíme se podpořit se navzájem,

máme pravidelné supervize, jsou nám k dispozici různé krizové linky a terapeuti. Máme pouze dvě kolegyně na ošetřovacce. Osm kolegů se přemístilo do nového krizového hostelu, v centru nám teď pomáhají dobrovolníci a zádáme o výpomoc studenty. Nadační fond Agora 7 také rozjel sbírku pro pracovníky v sociálních službách na Praze 7, což nás též povzbudilo.

Obědy pro lidi z azylového domu v Tusarové ulici

Spousta klientů azylových domů je v rizikové skupině – ať už z hlediska výššího věku, nebo špatného zdravotního stavu. Cílem sbírky je zajištění obědů, aby klienti opouštěli prostory azylového domu co nejméně. Příspěvky můžete zde: www.donio.cz/azylovedomy.

Na lidi bez domova se obecně trochu zapomíná...

To máte pravdu a bylo to krásně vidět i při současné krizi, kdy vláda, kraje a města řešíly

všechny a všechno, kromě osob bez domova. Návryny na řešení, zajišťování krizových ubytování, ochranných pomůcek apod. přicházely až s týdenním zpožděním. A stejně to vnímám i u projevů podpory a díků směrem k zaměstnancům sociálních služeb. Těch je obecně velmi málo. Ale teď tu podporu cítíme, dobijí nás energii a pomáhá pokračovat dál, což je skvělé.

Na první pohled to vypadá, že situace je stabilizovaná.

Aho, jsme i připraveni (zejména psychicky) na možnost uzavření celého zařízení do karantény, ale samozřejmě pevně doufáme, že k tomu nedojde. Zatím byla všechna testování negativní. Co v současné době řešíme nejvíce, je financování obědů pro naše uživatele. I pro tento účel vypsal Nadační fond Agora 7 sbírku a my jsme rádi za každou stokorunu, která v ní přibude. Také je tu možnost podpořit Aramádu spásy celorepublikově prostřednictvím již známé Noclezenky, na provoz nocleháren, které v době krize fungují 24 hodin. Ale samozřejmě rozumíme tomu, že na lidi se teď valí sbírky ze všech stran, mnoho lidí je teď doma a živnostníci jsou v těžké finanční situaci.

Jak to celé prožíváte vy osobně?

Já jsem v krizových situacích hodně emocionální, takže kříčím a brečím. (smích) Ale mám velikou podporu nejen ve vedení, zejména v naší paní ředitelce Jitce Modlitbové, ale také u svých kolegů. Pravidelně využívám individuální supervize a pak mi pomáhá únik do jiné reality - sledují třeba seriál Průměrnákoví nebo Přátelé - zkrátka cokoliv, u čeho nemusíte přemýšlet, pobaví vás. (smích) Taky si volám s rodinou, nejčastěji se sestrou a jejimi dětmi, a poslouchám jejich potíže. Domácí karanténa se třemi dětmi totiž také není žádáný med. A pak samozřejmě jím. (smích)

Máte pocit, že současná situace, která je pro všechny v mnohém nepříjemná, přinesla centru něco pozitivního?

Určitě ano. Co se týká týmu, vše se stmeluje me, více se poznáváme - v krizi se totiž všichni „odhalujeme“, učíme se větší spolupráci s kolegy z jiných služeb a organizací, a hlavně zjistujeme, že všechno se dá zvládnout. S kolegy se u cigárka smějeme a těšíme se, že nám ty „obrovské problémy“, které jsme měli před touto krizí, budou po ní připadat jako malicherné, nebo alespoň ne tak obrovské. (smích) ●

Další projekty Nadačního fondu Agora

Nadační fond Agora 7 od roku 2016 pečeje o zkvalitnění života v seniorském věku a podporuje organizace, jejichž cílem je zlepšení komunitního života na Sedmičce. Zapojit se můžete i do dalších sbírek, které tento nadacní fond organzuje.

Obědy pro lidi z azylového domu v Tusarové ulici

Spousta klientů azylových domů je v rizikové skupině – ať už z hlediska výššího věku, nebo špatného zdravotního stavu. Cílem sbírky je zajištění obědů, aby klienti opouštěli prostory azylového domu co nejméně. Příspěvky můžete zde: www.donio.cz/azylovedomy.

O dalších sbírkách a aktivitách Nadačního fondu Agora 7 se dočtete na stránkách www.darujme.cz/ a www.agora7.cz. Děkujeme, že pomáháte.

Kulturní zážitek z bezpečí auta? Na parkovištích Pražské tržnice začal multižánrový festival Art Parking, který až do konce června nabídne divákům v autech desítky divadelních představení, koncertů i filmových projekcí. Jako první se zde představili Monika Načeva a Bratrík v triciku.

Za necelý měsíc fungování infolinky Prahy 7 se dobrovolníci „operátoři“ museli poprat se stovkami dotazů. Kromě informací o koronaviru, domácí výuce, rouškách či práci s e-recepty se jim po telefonu podařilo poradit i s opravou porouchaného set-top boxu. Děkujeme všem, kdo každý všední den usedájí do horkého křesla naši infolinky 734 521 840, i ostatním dobrovolníkům.

Zoo Praha má nové slůně, je to samička s porodní váhou 92 kilogramů. Na porod druhé slonice Janity se stále čeká.

Po zimě na Vltavu opět vyplula Hol_Ka.

Poslanecká sněmovna schválila návrh zákona, který internetovým platformám sdíleného bydlení jako například Airbnb ukládá povinnost poskytovat městům informace o pronajímaných bytech. Živnostenské úřady by tak měly získat potřebné informace, aby mohly tento druh podnikání kontrolovat.

Hlávků most se konečně dočkal nejen zevrubné diagnostiky, ale začal se i opravovat.

Nejvyšší kontrolní úřad zapůjčil dětem ze Sedmičky 60 notebooků a TOP 09 Praha 7 uspořádala rychlou sbírku a zakoupila jim i počítačové myši.

Do výroby a distribuce roušek se spolu s celou řadou dalších dobrovolníků zapojil i Svaz Vietnamců ze Sedmičky. Jeho zástupci přinesli na radnici 200 kusů látkových roušek, dalších 500 kusů předal přímo lékařům, policistům a zdravotníkům ze Sedmičky.

Ministerstvo kultury vyhlásilo výběrové řízení na generálního ředitele Národní galerie Praha.

Radnice ve spolupráci se správní a úklidovou firmou 7U s.r.o. odstartovala každodenní dezinfekci laviček na Sedmičce.

Stánky se zeleninou se v Pražské tržnici přesunuly z haly 22 pod širé nebe.

Psalo se před 120 lety (Národní listy, 25. 5. 1900)

Stoka sřítila se v Holešovicích. V Palackého ulici v Holešovicích provádí se pravé stavba hluboce založené stoky. Práce jsou v těch místech spojeny se značným nebezpečím, poněvadž je půda písčková a dělníci musejí velmi bedlivě pečovat o náležité opevnění stěn stokových. Dnes časně ráno vzdor pečlivému opevnění část stoky se sřítila a pouze šťastné okolnosti, že sřícení stalo se v době, kdy všichni dělníci do práce ještě se nedostavili, lze děkovat, že nepřihodilo se vážné neštěstí. O 1/2 8 hod. ranní část opevnění v délce 5 metrů povolila a stoka se sřítila. Jeden dělník v čas utekl a zachránil se, druhý, Josef Svoboda z Nuslí čís. 211, byl částečně zasypán a poraněn na pravé noze. Na místo povolána magistrální komise.

Abychom stihli Hobulek vytisknout, musí mít uzávěrku už v polovině měsíce. Proto na této stránce mohou chybět některé zprávy, které by si zveřejnění také zasloužily.

Místo k pokladně odkrácel rovnou na tramvaj. Tam však devatenáctileté mladík, který si svůj lup z obchodu v ulici Milady Horákové odnesl přímo v nákupním košíku, brzy odchytli policisté. Protože hodnota odčízeného zboží nepřesahla 5 tisíc korun, bude se věc řešit jako přestupek.

Sedmička podala ústavní stížnost proti usnesení vlády ČR, jež omezuje okruh bodů, o kterých mohou zastupitelstva v nouzovém stavu jednat. Považuje to za nepřiměřený zásah do ústavně garantovaného práva na samosprávu.

Na Císařském ostrově vznikl nový kemp. Improvizované stanové městečko je určeno lidem bez domova s podezřením na nákazu COVID-19. Kapacita zařízení s oddělenými částmi pro ženy a muže a nezbytným zázemím je nyní 20 osob, v případě potřeby pojme až 40 lidí.

Do programu podpory pro pražské malé a střední podnikatele v rámci výzvy COVID Praha se v řádu minut přihlásilo 378 podnikatelů. Vyčerpal tak kapacitu záruk za úvěry v celkovém hodnotě 1,5 miliardy Kč. Až do konce roku nebude Praha na svých pozemcích účtovat nájemné ani místní poplatky za předzahrádky a promine i poplatky za užívání veřejného prostranství.

Začaly úpravy chodníků - asfalt v ulici Sochařská nahradí nová mozaika. Opravují se i křižovatky Jankovcova x Dělnická a Veletržní x Dukelských hrdinů. Budou přehlednější a bezpečnější.

Milé čtenáry, milí čtenáři, tato stránka je určena jednotlivým stranám v zastupitelstvu, které střídavě stanovují otázku k diskuzi.
Možnost odpovědět dostaly všechny strany. Tentokrát se ptá ANO 2011:

Jak se nouzový stav podepsal na fungování Prahy 7? Co se podle vašeho názoru změnilo a jaké bychom si z toho měli vzít ponaučení?

ANO 2011

Současná situace v souvislosti s nouzovým stavem (psáno začátkem dubna) nás všechny tak trochu zaskočila a troufám si říci, že nikdo nečekal takový vývoj dění kolem čínské chřipky nebo chcete-li COVID 19. Na počátku všech těch doposud vyhlášených opatření (i nedopatréní) jsme si snad ani nestacili uvědomit, čeho všechno se to bude týkat a jak to všechno bude fungovat.

Vláda hned na začátku (16. března) prakticky vše zastavila život a Praha 7 nebyla výjimkou. Příkazala následně nosit roušky, ale už je nezájistila. Občané, potažmo radnice, starajte se! A my se starali - spousta žen oprášila šicí stroje a dodnes šijí roušky své pomocí pro sebe i ostatní. Radnicím vláda nařídila postarat se o seniory a potřebné, ale už neřekla, jak ani za co. Ještě horší situace nastala ve zdravotnických zařízeních. Všichni si dobře vzpomínáme na stesky lékařů a zdravotníků, jak ještě mnoho dní po vyhlášení nouzového stavu neměli ani ty nejzákladnější ochranné pomůcky - a opět občané, starejte se. A tak se dali dohromady technici a vědci z ČVUT a začali vyrábět tolík žádané pomůcky na svých pracovištích na 3D tiskárnách. Prostě nouze naučila Dalibora housti! Ta objednávala jedno letadlo za druhým se zdravotnickým materiélem z Číny. Ano, právě z té Číny, odkud se nákaza rozšířila do celého světa. Jak se praví v jedné z Havlových her: „To jsou paradoxy!“

A co pro nás z toho plyně do budoucna? I přesto, že máme zpracovány krizové plány (celostátním počínaje a každou městskou částí konče), ani ten nejlépe zpracovaný postup nás nepřipraví úplně na všechno. Na rádu potom příde improvizace a „zlaté české ručičky“. Na to ale nelze spolehat a je nutno, aby se vědci a politici vážně zamysleli nad budoucími možnými hrozbami a jejich řešením. To, co nás ovšem čeká všechny po skončení nouzového stavu, bude ještě obtížnější. Musíme totiž co nejdříve dostat naše životy zpět k normálu! ●

ANO 2011

Setkat se jen tak na kus řeči s přáteli v parku nebo vnitrobloku také nelze. U těch obchodů se trochu pozastavím. Nevím, jak a kdo (krizový štáb?) vybírá, co už bude a co nebude kdy otevřeno, ale některá rozhodnutí mi hlava prostě nebere. Jak například vysvětlíte malému caparovimu, když už se nevejde do tenisek a nemůžete s ním jít na povolenou procházku, že teď ty boty, neříkali jiné věci na sebe, prostě nikde nekoupíte, když soused odvedle právě vykládá z auta kytky na sázení zakoupené v hobbymarketu? Celé toto rozhodování - bez patřičného vysvětlení nám občanům - mi připadá tak trochu bizarní. Přesto všechno však my občané fungujeme v rámci možnosti dál. Některí samozřejmě komplikovaně a s velkými problémy, ale fungujeme. Musíme ovšem nadále shánět pomoc těm nejpostiženějším ať už z hlediska ohrožení zdraví, nebo existence. To, že se tak děje a bude dít, za to patří velké poděkování zejména lékařům, sestrám, pracovníkům sociálních služeb a v neposlední řadě také všem dobrovolníkům, kteří v této nelehké době pomáhají.

A co pro nás z toho plyně do budoucna? I přesto, že máme zpracovány krizové plány (celostátním počínaje a každou městskou částí konče), ani ten nejlépe zpracovaný postup nás nepřipraví úplně na všechno. Na rádu potom příde improvizace a „zlaté české ručičky“. Na to ale nelze spolehat a je nutno, aby se vědci a politici vážně zamysleli nad budoucími možnými hrozbami a jejich řešením. To, co nás ovšem čeká všechny po skončení nouzového stavu, bude ještě obtížnější. Musíme totiž co nejdříve dostat naše životy zpět k normálu! ●

Michal Hašek, zastupitel MČ Praha 7

Piráti a Zelení Praha 7

Na začátku roku 2020 mohl jen málokdo předpokládat, že virus z čínského Wu-chanu zásadně ovlivní životy nás všech. Prvotním ponaučením je především fakt, že se nedá spoléhat na rychlé kroky vlády ČR, která šíření viru Evropě zásadně podcenila a objednávky nezbytných ochranných pomůcek začala řešit s obrovským zpožděním. Naším cílem bylo proto co nejrychleji zajistit dostupnost roušek, respirátorů, obličejoých štítů a dezinfekce do doby, než nás fungovat centrální dodávky od státu či magistrátu. Velmi se osvědčila sousedeská výpomoč s masivním šitím roušek, kterou radnice Prahy 7 i nadále podporuje a koordinuje. Zajistit dostatek dezinfekce v době počáteční nouze se podařilo díky spolupráci s ČVUT, kterému za to patří velký dík. V současné době jsou tak naše přispěvkové organizace plně vybavené dostupnými ochrannými pomůckami a na ochranu seniorů v domech s pečovatelskou službou byla přijata mimorádná opatření.

Co se týká chodu úřadu, dle nařízení vlády jsou omezené hodiny pro veřejnost pouze na pondělí a středu, avšak zatím se nám daří pokrývat potřeby občanů i v omezených časech. Naši snahou bylo nastavit fungování úřadu tak, abychom daleko poskytovali základní služby a také chránili zaměstnance. Úředníci, kteří nepricházejí běžně do kontaktu s občany, pracují částečně na home office. Všichni jsme začali ve velkém využívat webové konference, které pro většinu nutných jednání naprostě dostačují.

Online a v přímém přenosu proběhlo i dubnové zastupitelstvo. Ukázali jsme, že když je vůle, prostředky se vždy najdou - a nouzový stav není důvodem rezignovat na transparentnost a zapojení veřejnosti.

Obecně se dají ponaučení shrnout do těchto bodů: v rámci rychlé krizové reakce nelze spoléhat na pomoc „shora“; mnoho věcí jde bez problémů řešit online; máme funkční systém krizového řízení a rychlé pomoci. Především je však naše městská část plná ochotných dobrovolníků a dobrovolnic, kteří od počátku nezískně pomáhají, kde je potřeba - a za to jim patří obrovské díky. Děkujeme! ●

Ondřej Mirovský, radní pro dopravu, integraci cizinců, bezpečnost a prevenci kriminality

ODS

V polovině dubna vláda představila plán postupného přechodu ke způsobu života, na který jsme byli zvyklí před globálním atakem zákeřného víru. Nejistotu, jak dlouho zůstane omezena svoba pohybu či volnost podnikání, vytrádily obavy z rozsahu škod vyvolaných nejmasivnějším útlumem sociálního, kulturního a hospodářského života, který naše společnost zažila.

Vládní restriktiony totiž budou pro řadu živnostníků, ale i další profese a provozy pokračovat ještě dlouhé týdny. Ultrakonzervativní postup uvolňování vláda zvolila navzdory tomu, že je zdravotní systém na boj s covidem v rámci možnosti připravený, počet diagnóz v dubnu rostl jen mírně, a stres z divokého italského scénáře tedy není na místě.

Jestli bylo pro naši čtvrt před križ něco charakteristické, bylo to určitě bohatá naší občanská a široká škála služeb. Kvůli koronakrizi a vládním omezením ale dostala lokální ekonomika velmi tvrdý zásah. Vydržet měsíc s nulovým obratem je hodně těžké. Ustát tříměsíční výpadek už bude pro některé firmy a živnostníky nejspíš fatalní. Zvláště když pomoc státu není velká a vláda s dalšími podpůrnými kroky příliš nespěchá.

Přesto jsem přesvědčený, že má smysl se do budoucnosti dívat spíš s optimismem. Koronavirus život v Praze 7 úplně nezastavil. Na mnoha místech je vidět, že soukromníci nesedí s rukama v klíně, reagují na složitou situaci a hledají nové způsoby, jak své zboží dostat k zákazníkům, anebo se zapojují do pomoci potřebným, za což si zaslouží obrovský dík.

Věřím také, že alespoň částečně zabere pomoc městské části, na které je shoda mezi kluhy v zastupitelstvu. Ať už se jedná o odpustění alespoň části nájmu v městských nebytovkách živnostníkům postiženým vládními restrikcemi, snížení poplatků za zábor veřejného prostranství pro restaurační předzahrádky na nulu nebo třeba odpuštění poplatků ze vstupného u některých kulturních akcí.

Velkou výhodou Prahy 7 je, že navzdory blízkosti turistického centra metropole máme pořád dost silnou lokální poptávku. Čím více se nám ji podaří udržet, a v ještě lepším případě zesilí, tím více se podaří dopady krize zmírnit. ●

Mějme prosím na paměti, že to hlavní, co pro naše živnostníky můžeme ted i v budoucích měsících všichni udělat, je nakupovat u nich a objednávat jejich služby. Jednoduše se držet hesla „Nakupuju na Sedmice“. ●

Tomáš Bartovský, předseda klubu zastupitelů ODS

PRAHA 7 SOBĚ

Důsledky nouzového stavu vidíme všude kolem sebe. Uzavřené školy, restaurace a kavárny a většina obchodů, úřady včetně naší radnice fungují v omezeném režimu. Poloprázdné ulice a lidé s rouškami. To vše s nejasným výhledem do budoucna ohledně délky trvání i důsledků pro nás pro všechny.

Jsme svědky nevidaného nárůstu solidarity.

Poděkování si zaslouží samozřejmě zdravotníci a zdravotnice a pracovníci a pracovnice v sociálních službách, kteří bojují v první linii, a prodavači a prodavačky, řidiči a řidičky a další, kteří zajišťují fungování základních služeb. Neobešli bychom se ani bez dobrovolníků a dobrovolnic, kteří neúnavně šijí roušky, mísíčají a rozdávají dezinfekci nebo pečují o své příbuzné, sousedy a známé, ať už v podobě zařizování nákupů a jiných nezbytných pochůzek, nebo neméně důležité duševní podpory.

Zásluhu má ovšem také jeden každý člověk, který svým ohleduplným chováním aktivně přispívá k tomu, aby se virus nešířil. Tato nově objevená solidarita nám dává naději, že epidemie společně zvládáme a zvládnete.

Neméně důležité bude to, jak zvládneme situaci po epidemii. Povinnost uzavřít provozovny nejvíce ohrožuje podnikatele a živnostníky. Je pro nás klíčové, aby místní podnikatelé krizi přečkali, a udělají pro to vše, co je v právních a rozpočtových možnostech městské části. Pro ty podnikatele, kteří jsou v nájmu v prostorech patřících MČ Praha 7, ráda již v polovině března schválila odklad nájemného včetně poplatků až do konce roku. V jednání je také dočasně snížení poplatků za zábor veřejného prostranství. Každý z nás může podpořit živnostníky svými nákupy a také spropitným. Aby výpadek v rodinných příjmech nevyvstíhl ve ztrátu bydlení, schválili jsme na dubnovém jednání zastupitelstva změnu pravidel Humanitárního fondu tak, aby občané z Prahy 7, kteří se dostanou do finančních potíží, mohli snadněji požádat o podporu. ●

Hana Holubková, zastupitelka za PRAHA 7 SOBĚ

TOP 09 - STAN

Vláda vyhlásila nouzový stav pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru svým usnesením č. 194 ze dne 12. března 2020. Nouzový stav byl prodloužen do 30. dubna 2020 na základě souhlasu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Jak to bude dál, není v čase vzniku tohoto příspěvku jasné. Výuka probíhá ve školách distančně, prostřednictvím e-mailové komunikace a nástrojů virtuálního setkávání (pokud má žák doma počítačové vybavení a přístup k internetu). Obchody, služby a restaurace (krom potravin, výdejen e-shopů...) jsou zavřené a kulturní aktivity přesouvané na neurčito. Co se změnilo, vidíme a zažívame asi všichni a není třeba další komentářů. Příjemně nás překvapila velká solidarita lidí, kteří začali šít roušky, zajišťovat nákupy seniůrům a pomáhat s distribucí dezinfekce. Rovněž jsme se zapojili a skromně přispěli ke kompletaci 60 počítačů, které zajistila radnice Hana Šíšková od NKÚ pro účely distanční výuky pro žáky z Prahy 7. Sehnali jsme a darovali 100 respirátorů FFP2 a dezinfekci pro Pečovatelské centrum v Heřmanově 1, dále 130 textilních roušek pro Pečovatelské centrum v Kamenické ulici 622, a pokud bude třeba, pomůžeme dál.

Z našeho pohledu MČ Praha 7 zvládá situaci velmi dobrě. Z hlediska přístupu vlády oceňujeme včasné vyhlášení nouzového stavu a omezování akcí, kde se lidé shromažďují. Postupem času je však stále patrnější, že zpětně uvolňování restrikcí nemá vždy jasnu logiku, a tak otevřené hobbymarkety s přeplněnými parkovišti kontrastují se zavřenými knihkupectvími...

Je jasné, že s postupujícím časem bude důležité zvolit správný balanc mezi uvolněním potřebným pro ekonomiku, kulturu a společenský život na straně jedné a restrikcemi, která umožní zvládnutí zdravotní situace na straně druhé. Tak jako jsme se poučili z povodní, bude užitečné vyhodnotit zkušenosti ze stávající pandemie a připravit se na analogické scénáře do budoucna.

A naše postřehy hodně poučení? Zvážit, jaké zásoby a čeho mají být k dispozici pro případy výskytu či opakování podobné situace. Zvážit, zda při rozhodování o umístění výroby je hledisko nákladů to nejdůležitější. Namísto podpory univerzit, aplikovaného výzkumu a jejich spolupráce s domácími výrobci, vláda raději vítá letadla z Číny, která ještě v lednu převážela obdobný materiál opačným směrem. To by se rozhodně mělo změnit. Drobní podnikatelé a živnostníci nemají srovnatelnou pozici s řetězci a korporátem a zaslouží si lepší podmínky. Krize nás donutila naučit se lépe využívat stávající možnosti komunikace, role internetu poroste se všemi souvisejícími riziky. Je krajně nezodpovědné zadlužovat stát v době konjunktury. Fungující občanská společnost dokáže zálatat nejednu díru, na kterou se jinde pozapomnělo. Zdraví a zaměstnání není samozřejmostí.

Nakonec je potřeba znova vyslovit velké poděkování, které patří všem lidem v „první linii“, zejména lékařům, sestrám, zdravotníkům, pečovatelkám, řidičům městské hromadné dopravy, hasičům, policistům a prodavačkám v obchodech a všem dobrovolníkům a dárcům. ●

Jiří Hejnic a Lukáš Tůma, zastupitelé TOP 09 – STAN, a Václav Houska člen TOP 09 – STAN

Řešete nějaký problém? Napište nám do redakce na email: hobulet@praha7.cz. Těšíme se.

Příspěvky ani ilustrace nevyjadřuj

STŘÍPKY Z POVSTÁNÍ NA SEDMIČCE

Text – Stanislav J. Václavovick pracuje v Odboru kultury a sportu na ÚMČ Praha 7. Zajímá se o sběratelství a českou historii. Foto – fotografie poskytli: Radek Pohl, RNDr. Eva Rousková, Václav Šašek, Květuše Dvořáková, Jan Vlasák, Helena Jasná, Ivan Hoffmann a Václav Dragoun. Všem tímto velice děkujeme.

V příštích dnech si připomeneme významné výročí – uplyne sedmdesát pět let od konce druhé světové války. Tento konflikt v Praze vyvrcholil v květnových dnech lidovým povstáním, kterého se účastnily a své životy v něm nasadily tisíce Pražanů. Nejinak tomu bylo i na území Prahy 7 - hned 5. května 1945 se zformovaly dva povstalecké okruhy - na Letné a v Holešovicích. Připomeňte si květnové dny před tři čtvrtě stoletím s námi. Přinášíme vám několik fotografií a zajímavosti z tohoto období.

Předvečer povstání

(1) Na počátku května už bylo jasné, že konec německého panství se blíží. Z východu a severovýchodu se na naše území probíjely jednotky Rudé armády, západní a jižní Čechy byly osvobozeny americkou armádou. Náladu v Praze charakterizovali pamětníci jako pověstný klid před bouří.

s německými vojáky, kteří do jednoho zdejšího kaďenictví bezdůvodně vhazují granát. Je evidentní, že ozbrojený střet s okupanty je na spadnutí. Chybí ale to nejdůležitější – zbraně a munice. Na Letné před obědem povstalci odzbrojili posádku sokolovny U Studánky, kde ukořistili větší množství tolik potřebné výzbroje ze zdejšího skladu Volksturm (německé lidové domobranby). V Holešovicích jsou obsazeny tamější průmyslové podniky – Letov (na bubenčském výstavišti na místě dnešní hokejové haly), akciové mlýny v Jankovcově ulici, Mahlerova přádelna (poblíž Ortenova náměstí) nebo První pražský měšťanský pivovar a také holešovický přístav. S odporem se povstalci setkali pouze při obsazování továrny Ferra, ale i zde se nakonec podařilo vyřešit vše bez krveprolití.

V sobotu 5. května po obědě také vznikla dvě povstalecká velitelství, jejichž působnost téměř kopírovala území Prahy 7 – velitelství Studánka (Bubny a Letná) a 21. policejní revír (dolní Holešovice) a jimž byly podřízeny i další postupně vznikající bojové úseky. Okolo půl jedné odpoledne se na obou velitelstvích zformovaly jednotky, které vyrazily na pomoc obráncům budovy rozhlasu.

Barikády

Jedním z největších symbolů Pražského povstání nejen v Praze 7 byly barikády – překážky, které měly v první řadě ztížit a zpomalit postup německých vojsk ulicemi města. Na jejich stavbě se podílely stovky zdejších obyvatel včetně žen a dětí. Některé větší a strategicky významné barikády, například na tehdejším Trojském mostě a v okolí, na Letenském náměstí (na snímku) nebo v Korunovační ulici byly obsazeny obránci, kteří byli připraveni zastavit postup německých vojsk se zbraní v ruce. Toto bojové nasazení bylo nesmírně riskantní, protože barikádníci byli zpravidla velice špatně vyzbrojeni, neměli většinou bojové zkušenosti a čeliли obrovské převaze.

O tom, o jak masovou záležitost se v případě budování barikád jednalo, nejlépe svědčí i jejich počet. Dle dobových záznamů jich v Praze 7 vyrostlo těžko uvěřitelných 262, většina z nich vznikla v noci ze soboty 5. na neděli 6. května.

(2) Na výstavbu barikád bylo použito, doslova, co bylo po ruce. Jejich spodní vrstvu zpravidla tvořila vytrhaná dlažba a na ni se naházely různě rozdílné předměty – popelnice, bedny, nábytek, vozítka atd. Výjimkou ale nebyly ani nepojízdné osobní nebo nákladní automobily. V ulici Na Výsinách jako bariéru využili dokonce tramvajový vůz, v Argentinské (na trati železniční vlečky vedoucí do tehdejších jatek) zase nákladní vagon. Na stavbu barikád a zmatek mezi bojovníky během prvního dne povstání vzpomínal po válce velitel jednoho z bojových úseků v Holešovicích: „Lid stavěl barikády a zábrany již od poledních hodin z vlastního popudu nebo na výzvu rozhlasu. Bylo mnoho horlivých pracovníků, ale i opatrných zvědavců. Na jedné straně přísná, dobrotvná kázeň, na jiné zase nepochopení a nedostatek smyslu pro povinnost mezi dobrovolci i mezi důstojníky, z nichž některí sice v dobrém úmyslu, ale ku škodě věci měli vlastní vůlu přikázaná působiště, některí dokonce zcela zapadali. Naši nevýhodou bylo, že ani důstojníci většinou neměli stejnokrojů, že jsme se mezi sebou téměř neznali a tím byla naše orientace, styk i spojení znesnadněny. Všude se projevoval nedostatek výcviku a praxe.“

Snímek zachycuje budování barikád v ulici Komunardů 5. května 1945.

Boje na nádraží Bubny

(3) Důležitým strategickým místem bylo nádraží Praha-Bubny. Hned okolo 13. hodiny 5. května převzali nad nádražím kontrolu povstalci z řad zdejších železničářů pod vedením nadporučíka Karla Glogara. Na nádraží se tehdy nacházely dva nemocniční vlaky, jedna souprava s válečnými rekonvalenty, jeden vlak madarského vojska a více než 300 nákladních vagonů. Povstalci na nádraží byli ostřelováni z domů tzv. Malého Berlína a především silnou posádkou dislokovanou na ostrov Štvanice. Okolo 15. hodiny projel po trati u Masarykova nádraží německý vlak, který měl na posledních třech vagonech umístěny kulomety. Palbou Němci zabili několik českých obránců trati. Tato souprava poté pokračovala do Kralup nad Vltavou, kde byla německá posádka zlikvidována. Z ozbrojených vozů vznikl vlak Sokol, který v dalších dnech pomáhal povstalcům v Praze. Na bubenčském nádraží a přilehlých tratích následně operoval i povstalecký obrněný vlak Orlík (na snímku těsně po skončení povstání).

Boj o Trojský most

(4) Nejvýznamnější bojovou operací v rámci Pražského povstání na území Prahy 7 byl boj o Trojský most. Hlavním cílem jeho obránců bylo zamezit vstupu německých vojsk ze severozápadu. V sobotu 6. května ráno totiž nedaleko Drážďan vznikla narychlo zformovaná jednotka Kampfgruppe 4. obrněného pluku „Der Führer“ pod velením Obersturmbannführera Otto Weidingera, jež měla zlikvidovat pražské lidové povstání. Jednotka o síle cca 4000 mužů a se značným množstvím bojové techniky během soboty rychle postoupila přes Litoměřice až k Praze. Její postup přiblížil hrdiní obyvatelé Dolních Chaber, kde ani ne 150 mužů na zdejších barikádách zdrželo hlavní část jednotek až do druhého dne. Jejich statečný boj přinesl obráncům Trojského mostu, potažmo Holešovic několik cenných hodin na přípravu obrany návíc. Nicméně už 7. května ráno začali Němci ze svých pozic na Bulovce a na Rokosce ostřelovat barikády na mostě i holešovické předmostí. Na snímku v boji poškozená lampa na původním Trojském mostě.

Po těžkých bojích se podaří Němce zatlačit zpět k mostu. Ti se ale i pomocí tanků snaží během noci dobyt pozice zpět. Situace se trochu uklidňuje až následujícího dne, kdy je dojednáno příměří mezi německými útočníky a českými povstalci. Vyjednává se totiž o podmírkách průchodu vojsk ze severu Prahy přes město do amerického zajetí.

Presto ještě odpoledne kolem třetí a čtvrté hodiny provedou Němci dva dělostřelecké útoky, které směřují především do prostoru holešovické elektrárny. Druhý útok je zastaven ve chvíli, kdy se na místo vracejí vyjednavači se zprávou o kapitulaci a odchodu německých ozbrojených sil z Prahy. Po páté hodině ranní 9. května přijíždějí na Trojský most první příslušníci Rudé armády. Na mapce je schéma obrany Trojského mostu.

Střety na Letné a v Bubenči

(6) Těžké boje se ale netýkaly jen Trojského mostu. Krev prolévali čestní hrdinové a hrdenky i v Bubenči, zejména na samé hranici mezi Prahou 7 a Prahou 6. V blízké Petschkově vile (dnes rezidence Velvyslance USA) byla totiž soustředěna poměrně početná posádka členů SS. Také v Dejvicích, zejména v oblasti Vítězného náměstí, pobývaly stovky či spíše tisíce příslušníků německých ozbrojených sil. V této oblasti i na Letné operovaly roty českých bojovníků podřízené velitelství Studánka. Jejich situaci už první den komplikovala německá děla umístěná na Letenské pláni a v areálu bývalých studentských kolejí Kolonka (na Špejcharu). Odtud byly ostřelovány pozice povstalců a poškozena byla například budova ministerstva vnitra, některé domy na Letenském náměstí nebo bubenčská sokolovna v Korunovační ulici. Hned 5. května padlo při průzkumné činnosti mezi tenisovými kurty LTC a Hanavským pavilonem sedm českých bojovníků. Následující den (6. května) se povstalci pokoušejí dobyt Petschkovu vilu, Němci ale útok odražejí a pak útočí na barikádu v Korunovační ulici. Je také třeba postupně

likvidovat záškodníky, kteří střílejí z bytů v obytném komplexu Molochov. Pondělí 7. května je kritickým dnem i pro bojovníky na Letné a v Bubenči. Členové SS vnikají do zmíněného Molochova a terorizují zde civilní obyvatelstvo, chvíli poté provádějí opět útok na pozice povstalců v Korunovační ulici. Jako reakci na tento útok vysílá velitelství na pomoc zdejším obráncům obrněný vlak. Ten je však zasažen a musí se stáhnout. Ještě dopoledne se průzkumné oddíly daří zničit kulometné hnizdo v areálu Petschkové vily. Útok na vilu nelze uskutečnit, její posádka je po zuby ozbrojena a navíc zde Němci drží desítky rukojítmých. Několik rukojítmých je uvězněno německými důstojníky i v Místodržitelském letohrádku. Situace se zde trochu zklidňuje až 8. května, i když stále se na Letné ozývá střelba, prostor je ostřelován dělostřelec-tvem. Na snímku barikáda v ulici Na Výsinách.

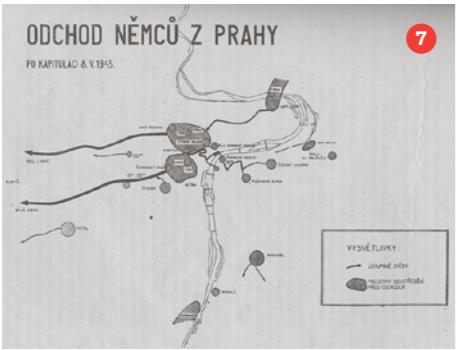
Kapitulace a odchod

(7) V pondělí 7. května okolo 16. hodiny podepisuje velitel německých branných sil v Praze gen. Rudolf Toussaint kapitulaci německých vojsk v Praze. Za českou stranu stvrzují dokument Albert Pražák (předseda České národní rady – nejvyššího legálního politického orgánu v protektorátu) a Karel Kutlař (vojenský velitel Pražského povstání). Hlavní z podmínek německého velitelství byly požadavek, aby byl německý vojskům umožněn bezproblémový odchod přes město. Část nepřátelských jednotek se tak přesouvá na jih přes území Prahy 7. Je třeba uvolnit komunikace v šíři alespoň 3-4 metry (odstranit barikády) a především zajistit, aby nedošlo k žádným incidentům. Obyvatelé jsou vyzváni, aby nevycházeli. Odchod německých vojsk popisuje Stanislav Draslar, jeden z bojovníků povstaleckého okruhu Studánka, který jej sledoval ze své „pozorovatelny“ v budově AVU: „V 19 hodin bylo hlášeno, že jedou německé tanky od elektrárny v Holešovicích a že se chtějí vzdáti, aby byly odstraněny barikády. Vyrozuměno velitelství Studánka, které se dne 7. 5. přestěhovalo z Studánky do obecné školy ve Vinařské ulici (dnes Františka Křížka). Zde bylo již informováno velitelství Studánka o kapitulaci německých branných sil generála Toussainta a k průjezdu od Trojského mostu - Plynární - Akademie - Stromovka - ul. Pod Kaštanem jsou učiněna všechny opatření a splnění podmíny, aby byly odstraněny barikády č. 6 U Vedralů.“

Po 16. hodině překračují Němci most a jako živý štít využívají desítky předmětů zajatých Čechů, které současně nutí k odstraňování barikád. Část německých útočníků chce postoupit směrem k holešovické elektrárně (dnešní ulici Partyzánská), další oddíly se snaží prolomit povstaleckou obranu ulic Plynární a Argentinské.

protilecká děla a různé pancéřové zbraně) se svým velitelem, zajišťován parlamentáři z našich řad a čs. policejními orgány a vyššími revolučními důstojníky projel v místě Akademie na Letné v době od 20 do 23 hodin na Dejvice. SS-mani z Pečkovy vily (sic) a Loveckého zámečku (Místodržitelský letohrádek, pozn. aut.) se připojili k tomuto svalu a propustili rukojmí.“

Poslední boj

(8) V době, kdy Prahu už několik hodin zaplavovaly jednotky Rudé armády, došlo na Letenském náměstí k poměrně velkému bojovému střetu, při kterém zbytečně vyhasly desítky životů. Ve čtvrt na devět ráno přijížděl kolona německých vozidel (dva tanky, jedno dělo, nákladní auto s kulometem a další vozy) po trase škola v Bubenči - ulice Pod Kaštany - Špejchar až na Letenské náměstí. Kolona je sice označena bílými prapory, ale některé z vozů zabojují do ulice Nad Stolou a zaujmají bojové postavení. Obránci všech okolních barikád (Letenské náměstí, Korunovační, Čechova, Jirečkova, Kostelní) zahajují palbu, na místo boje spěchají i další posily. Po takřka půlhodinové řeži jsou Němci poraženi a celý jejich „útvar“ je zničen. Na místě zůstává přibližně osm desítek mrtvých nepřátel.

Jedná se o poslední velký bojový střet v Praze 7. Trosky německé techniky se v příštích dnech staly doslova atrakcí a mnoho lidí si je fotografovalo. Kojedinělým střetům docházelo ještě následujícího dne, především ve Stromovce, kde operovali jednotlivci nebo malé skupinky - nejčastěji členové mládežnické organizace Hitlerjugend. V dalších dnech bylo také nutné vyčistit území Prahy 7 od nevybuchlé munice - její velké množství se nacházelo v Letenských sadech, ve Stromovce nebo na holešovickém předmostí Trojského mostu.

Mládež v boji

Na bojích v povstání se v letenských a holešovických ulicích aktivně podílely také zdejší děti a mládež. I když obecně není účast dětí na bojových operacích žádoucí (což si velmi dobré uvědomovali i velitelé zdejších bojových úseků), během hektických dnů Pražského povstání se hodila doslova „každá ruka a noha“.

Připomínky obětí

(9) V naší čtvrti lze dodnes najít připomínky květnových bojů - nejčastěji v podobě pamětních desek připomínajících statečné bojovníky či civilisty, kteří padli během bojů. Celkem se jedná o více než čtyřicet desek nebo památníků.

benzinové pumpy ve Vrbenské ulici plnil svůj úkol, když byl zasažen do břicha střepinou z granátu. Zraněný chlapec byl přenesen do provizorní nemocnice ve škole v Jablonské ulici, kde ale záhy skonal. Po válce mu byl odhalen pomníček v místech, kde utrpěl zranění. Ten musel později ustoupit nové výstavbě a nové pietní místo vzniklo v zahrádce před školou TGM. Zde byla v roce 1960 odhalena chlapcova busta od sochařky Tatány Konstantinové-Schindlerové. I ta ale v devadesátých letech zmizela, respektive byla ukradena. V nejbližší době bude na místě umístěna busta nová.

Další oběť povstání z řad mládeže byl sedmnáctiletý student libeňského gymnázia Kamil Pešek. I on byl spojouk a během těžkých bojů v předpolí Trojského mostu byl odsud vyslán na holešovické povstalecké velitelství 21. policejní revíru s úplnou žádostí o posily. Při cestě zpět jej zastavila trojice německých vojáků a jeden z nich u něj provedl osobní prohlídku. Zbraň sice nenašel, ale neštastný Pešek měl v kapse, snad jako suvenýr, několik prázdných nábojnic. To se mu stalo osudným - jeden z německých vojáků jej na místě zastřelil. Tuto dramatickou scénu sledoval z okna obecního domu v ulici U Vody povořník Antonín Křivan, který německého vraha ihned po jeho činu zastřelil, a pomstil tak zbytečnou smrt mladého muže. Svůj mladý život ztratil během bojů i učeň Miroslav Möchl, který byl zabity 5. května pod Mistodržitelským letohrádkem ve Stromovce. Je docela možné, že zahynul rukou svého vrstevníka, v parku totiž tehdy operovaly skupiny členů Hitlerjugend. Památku Peška připomíná pamětní deska na domě, kde bydlel - v ulici V Háji č. 20.

Připomínky obětí

(9) V naší čtvrti lze dodnes najít připomínky květnových bojů - nejčastěji v podobě pamětních desek připomínajících statečné bojovníky či civilisty, kteří padli během bojů. Celkem se jedná o více než čtyřicet desek nebo památníků.

Bývalo jich ještě více, některé ovšem zmizely, především během „divokých“ devadesátých let. Jedna z nich je například na samé hranici mezi Prahou 7 a Prahou 6, na mostě přes Buštěhradskou dráhu, kde se intenzivně bojovalo především v prvních dvou dnech povstání. Je věnována Františku Batelkovi. Tento nástrojář se narodil v roce 1923 v Kostelci nad Černými lesy, od mládí žil s rodinou v Praze. Vyučil se ve firmě Logie v Košířích, kde pracoval až do roku 1944, kdy byl poslán do Německa v rámci tzv. totaleinsatzu (totálního nasazení). Odtud záhy uprchl a vrátil se do Prahy. V květnových dnech se zapojil do odboje, když navázal kontakt s bývalými kolegy z Logie, kteří ukryvali zbraně. Hned první den povstání byl v prostoru Petschkovy vily Batelka zasažen kulkou do břicha. Byl převezen do nemocnice na Bulovce, kde svému zranění 13. května podlehl. Po mladém bojovníkovi zůstala manželka s dvouměsíční dcerou.

Další oběť bojů, která má svou připomínku v podobě pamětní desky v ulici V Háji, je Oldřich Horák. Narodil se 28. července 1906 v České Třebové, do Prahy se přestěhoval v roce 1925. Pracoval jako pasíř a nástrojář ve firmě Strojírny Agrární banky, která fungovala v továrním areálu mezi ulicemi Osadní a U Průhonu. S manželkou Blankou vychovával dceru a syna. Účastnil se bojů v Bubenči, v neděli 6. května bylo jeho tělo nalezeno v ulici Albína Bráfa (dnes Československé armády). Pravděpodobně byl zastřelen příslušníkem německých ozbrojených sil soustředěných v okolí Petschkovy vily.

Pamětní desku s jeho jménem a fotografií najdete na domě, ve kterém s rodinou bydlel - v ulici V Háji č. 26. Jeho jméno je i na desce věnované obětem druhé světové války ze zmíněné strojírny, která je umístěna v Osadní ulici.

Nejdůstojnější připomínkou květnových bojů je památník bojovníkům v Trojském mostu, který zde vznikl po výstavbě mostu Barikádníků na místě původního Trojského mostu. Zástupci MČ Praha 7 zde každoročně v květnových dnech pořádají pietní akt k připomnení památky všech účastníků Pražského povstání z naší čtvrti. a jeden z nich u něj provedl osobní prohlídku. Zbraň sice nenašel, ale neštastný Pešek měl v kapse, snad jako suvenýr, několik prázdných nábojnic. To se mu stalo osudným - jeden z německých vojáků jej na místě zastřelil. Tuto dramatickou scénu sledoval z okna obecního domu v ulici U Vody povořník Antonín Křivan, který německého vraha ihned po jeho činu zastřelil, a pomstil tak zbytečnou smrt mladého muže. Svůj mladý život ztratil během bojů i učeň Miroslav Möchl, který byl zabity 5. května pod Mistodržitelským letohrádkem ve Stromovce. Je docela možné, že zahynul rukou svého vrstevníka, v parku totiž tehdy operovaly skupiny členů Hitlerjugend. Památku Peška připomíná pamětní deska na domě, kde bydlel - v ulici V Háji č. 20.

Zdravotnická služba

S nárušením počtu zraněných bylo třeba zřídit provizorní nemocnice, kde by byla bojovníkům i civilistům poskytnuta alespoň základní první pomoc. Největší ošetrovna vznikla v suterénu sokolovny ve Strojnické ulici a přilehlé škole U Studánky (dnes ZŠ Umělecká). Personál tvořili 3 medici, 12 zdravotníků sester a 27 mužů sanitního personálu. Fungovala zde i improvizovaná kuchyně, ve které vařilo pět dobrovolníků. Provizorní ošetrovna vznikla i v místnostech reálky na Strossmayerově náměstí (dnes základní škola). Na fotografii se sice její autor snažil zachytit především stavbu barikád na Strossmayerově náměstí, nicméně bystrému oku neunikne plachta s křížem visící nad dveřmi školy. Mrtví bojovníci obou stran pak spočinuli v kostele sv. Antonína. Spontánně vznikly i ošetrovny ve Schnellově ulici č. 5 (dnes Šmeralova) nebo v Ovanecké č. 10.

I v dolních Holešovicích se pečovalo o raněné, kteří byli ponejvíce soustředěni do prostoru školy v Jablonské ulici.

Hrdinové

Bojů v rámci Pražského povstání se v Praze 7 aktivně zúčastnily tisíce lidí. Nejen ze zbraní v ruce, mnoho mužů a žen pracovalo v zázemí - zajišťovali zdravotní péči, jídlo pro bojovníky nebo se podíleli na stavbě barikád. V masové účasti všech vrstev obyvatelstva lze i po desítkách let spatřovat největší význam Pražského povstání - Pražané tehdy ukázali, že jsou schopni vystoupit proti bezpráví, a to i ve chvíli, kdy je výsledek tohoto boje velmi nejistý.

Je tedy těžké vybrat jeden osud spjatý s revolučními boji, nicméně jako modelový příklad hrdiny můžeme zmínit štábniho kapitána Jaroslava Cabicara - velitele povstaleckého okruhu 21. policejní revíru v Holešovicích.

Cabicar se narodil v březnu 1896 v Litětinách ve východních Čechách. Po maturitě na obchodní akademii v roce 1914 nastoupil do cukrovary v Městci Králové. V dubnu 1915 byl povolán do rakouské armády, načež prošel mnoha bojiště v rámci první světové války - v Uhrách, Itálii, Bosně, Černé Hoře, Albánii, v jižním Srbsku a na řeckých hranicích. Na podzim 1918 onemocněl malárií a byl převezen do válečné nemocnice v Pardubickém. V roce 1919 se v rámci nově zformované československé armády účastnil bojů na Slovensku. Po demobilizaci v roce 1920 začal pracovat v Agrární bance. V roce 1924 ho banka poslala do továrny na kovový nábytek SAB (Strojírny Agrární banky), která sídlila v Osadní ulici v Praze-Holešovicích. Pracoval zde jako účetní, prokurista a od roku 1930 jako ředitel. Zároveň si udržoval kontakt s armádou - pravidelně se zúčastňoval cvičení pro důstojníky v záloze, byl aktivním členem Svazu československého důstojnictva.

(10) Celkový počet obětí Pražského povstání bylo velice těžké určit už po skončení bojů, někdy tři čtvrtě století poté. Podobně je to se statistikou i v rámci bojů v Praze 7. V úseku velitelství Studánka (Letná) bylo dle literatury lehce zraněno 317 a těžce 52 osob. Zahynulo zde celkem 66 lidí - bojovníků i civilistů. I údaje o počtu padlých v bojích o Trojský most se liší. Účastník bojů na mostě Jindřich Melich ve své vzpomínce uvádí počet obětí 52, almanach, který výšel v roce 1985 u příležitosti čtyřicátého výročí povstání, uvádí číslo o deset vyšší. Němci údajně zahynulo 138. Některé oběti se ani ihned po skončení bojů nepodařilo identifikovat. Obrázek a údaje o mrtvých a zraněných pocházejí z publikace Pražská květnová revoluce z roku 1946.

Materiální škody

Po příchodu Němců v březnu 1939 se mu podařilo ve spolupráci se třemi dalšími důstojníky převést přes dejvickou záložnu jeden milion korun pro podzemní hnutí. V zaměstnání v továrně SA se mu podařilo ukrytý suroviny a zbraně, které by Němci mohli využít pro potřeby válečného hospodářství. Část surovin byla použita pro tehdy omezovanou a zakazovanou civilní výrobu, část byla zakopána nebo zazděna. Kvůli tému aktivitám byl v říjnu 1940 vyšetřován a vězněn gestapem. Na jaře 1945 navázal kontakt se svými kolegy - bývalými důstojníky, se kterými chtěl koordinovat postup při očekávaném ozbrojeném střetu s okupanty. V pátek 5. května byl v sídle 21. policejního revíru v ulici Na Maninách povězen velením obraně Trojského mostu a Holešovic. Po únoru 1948 byl z politických důvodů nucen opustit své funkce v organizacích sdružujících armádní důstojníky. Zemřel 5. dubna 1969. V roce 2008 získal titul čestný občan Prahy 7 in memoriam.

Internovaní nepřátele

(11) Během povstání bylo zajistěno také množství německých obyvatel Prahy 7. Jako první vzniklo improvizované sběrné místo v sále Domoviny v Holešovicích. Zajištění civilistů také posloužili

Hrdinové s fantazií

Každá válka má své hrdiny. Během ní a hlavně po ní se ovšem zpravidla objeví také lidé, kteří přečerpají svou roli a zvličují svůj podíl na vítězství. Nejinak tomu bylo i v Pražském povstání v Praze 7. Rolí pochybného hrdiny sehrál písničkář a později strojvůdc ČSD Rudolf Wilda (1904-?).

Pravděpodobně se sice účastnil bojů na Trojském mostě, ale jako četár bez bojových zkušeností zde rozhodně nevelel severní barikádě, jak později tvrdil. Po válce Wilda vyrábal také své aktivity v oblasti vzdělávání, výrobou a prodejem výrobků vlastního výrobců. V roce 1946 se ale projevilo rozdělení bojovníků na základě politických preferencí. Na jedné straně stála skupina bývalých důstojníků prveřepublikové československé armády (včetně vedoucího důstojníka velitelství Studánka gen. Binká), na druhé pak bojovníci sympatizující se sítí komunistickou stranou. Za šéfa Svazu barikádníků v Praze 7 byl nakonec zvolen prof. Němec (později komunisty odsouzen k 15 letům vězení), jeho zástupcem pak komunista Josef Hašelbach. Po únoru 1948 se situace změnila. I když účast a významný podíl levicově orientovaných bojovníků (včetně komunistů) na bojích Pražského povstání je neoddiskutovatelný, po únoru 1948 bylo povstání prezentováno jako téměř výhradně komunistická revoluce. Barikádníci z Prahy 7 se poté organizovali ve zdejší pobočce Svazu protifašistických bojovníků, který vyvijel poměrně širokou škálu aktivit ještě v druhé polovině osmdesátých let 20. století.

Už v revolučních dnech vzniklo několik pietních míst připomínajících padlé během povstání. Největší připomínkou byla (dnes již neexistující) mohyla na počest obránců Trojského mostu. Fotografie pochází ze slavnosti položení základního kamene k tomuto památníku a předání slavnostního praporu zdejším barikádníkům, která se konala 28. dubna 1946. Zleva: Jelizaveta Kutvařová - manželka vrchního velitele vojenských sil Pražského povstání Karla Kutvařové, Marie Wildová - dárkyně předávaného praporu, Růžena Suntychová - vdova po bojovníkovi v Pražském povstání Jaroslavu Suntychovi (jeho jméno je uvedeno na pamětní desce v Argentinské 38) a škpt. Jaroslav Cabicar - velitel 21. policejního revíru. ●

jako „páka“ při vyjednávání s Němci. Další čtyři provizorní tábory vznikly v následujících dnech ve škole na Zátorách v Jablonské ulici, v Bio Oko, v sále bývalého kina u sv. Václava v dnešní ulici Milady Horákové a v sále hotelu Belvedere. V každém z nich se pobývaly dle dobových seznamů stovky

Lásky čas

Květen je časem lásky, a tak si Roman s Julií vyrazili do Stromovky na rande. Pomůžeš Romanovi s milostnou básničkou? A poradíš si i s dalšími úkoly?

Kontejner na oleje a tuky

Na šesti stanovištích v Praze 7 najdete nové třídicí nádoby na jedlý oleje a tuky. Cílem je minimalizovat riziko, že potravinářské oleje a tuky z domácností skončí v odpadních vodách. Tuk totiž v kanalizačním potrubí ztuhne a blokuje jeho průchodnost. Do určených kontejnerů vhazujte prosím použité oleje a tuky pouze v uzavíratelných plastových nádobách, např. PET lahviček – nikdy je nevylevíte přímo do kontejnerů. V případě hojněho využívání kontejnerů plánuje radnice počty sběrných míst rozšířit. Svoz bude probíhat 1x měsíčně či dle potřeby. V případě přepříslného nebo lehkého znečištění volejte na tel.: 770 104 933. Při úniku oleje ve větším množství pak kontaktujte hasiče na lince 150. Děkujeme, že třídíte.

**Čechova 310/1
U Letenského sadu 1296/10
Šternberkova 1350/16
Ortenovo nám. 1494/14
Tusarova 1316/17
Přístavní 1079/29
www.praha7.cz**

Poradny na telefonu

Pravidelné poradny pro seniory a pečující a poradna pro otázky bydlení budou do odvolání probíhat ve stanoveném čase poraden pouze telefonicky. Aktuální informace k poradnám naleznete na webu radnice.

**Poradna pro seniory – úterý a čtvrtok od 9 do 12 hodin, tel.: 777 482 466
Poradna pro pečující – středa od 9 do 11 hodin, tel.: 730 195 346**
Využít můžete i chat pro pečující s poradnou Starám se a pracuj. Dotazy lze do poradny poslat kdykoliv v offline přes formulář na stránkách www.staramseapracuju.cz/chat.
Poradna pro otázky bydlení – 21. května od 14 do 17 hodin, tel.: 778 110 027

Seznam lékáren

Přinášíme přehled aktuálně otevřených lékáren na Sedmičce. Většina provozoven také nabízí možnost telefonické, emailové či online rezervace léků i z receptu. Snahou je eliminovat zbytečný počet návštěv – zejména seniorů, tak aby nemuseli absolvovat cestu do lékárny zbytečně dvakrát. Do této poboček také Praha 7 pravidelně zaváží látkové roušky od dobrovolníků.

Reservace léků

Holešovická lékárna Tovární 12, 266 710 025, Po-Čt 7.30-18, Pá 7.30-16, telefonicky nebo na: info@holesovickalekarna.cz

Lékařský dům Janovského 48, 242 426 413, Po-Pá 8-17, telefonicky

nebo na lekarna@ld.cz

Vitapharma Tusarova 36, 283 022 112, Po-Pá 8-16, telefonicky nebo na: vitapharma@vitapharma.cz

Lékárna Pilulka Komunardů 16, 220 800 874, Po-Pá 9-12.30, 13-17, recept.pilulka.cz

Lékárna U Královské obory Dukelských hrdinů 52, 220 801 907, 724 192 011, Po-Pá 8-19, lekarna@ukraloskeobory.cz

Lékárna Pharmacentrum Holešovice Plynářní 10, 227 777 699, Po-Čt 8-18,

Pá 8-17, online: www.pharmacentrum.cz/cs/lekarna-holesovice-praha-7

SMS na tel.: 734 780 061, rezervace.hol@pharmacentrum.cz

Cithara, OC Stromovka 222 262 194, Po-Ne 9-20, telefonicky nebo na: stromovka@kpharma.cz

Neopharm Komunardů Komunardů 40, 736 500 456, Po-Pá 8-16**, komunardo@neopharm.cz

Bez možnosti rezervace léků
Benu poliklinika Františka Křížka 22, 731 638 010, nonstop, pouze výdej z eshopu

Lékárna Osadní Osadní 35, 607 036 327, Po-Pá 8-16

Lékárna Veletržní Malířská 1, 233 371 806, Po-Pá 8-18,

Neopharm Letná Milady Horákové 71, 736 500 457, Po-Pá 8-17*

* přestávky 12.00-12.30 a 14.30-15.00
** přestávky 10.30-11.00, 14.00-14.30

Jak naložit s použitými ochrannými pomůckami?

Použité roušky a respirátory vložte do plastového sáčku. Tento balíček vložte do dalšího uzavíratelného pytle na odpad. V domácnostech s potvrzenou nákazou používejte plastové pytle s tloušťkou stěny minimálně 0,2 mm. Pokud je nemáte, použijte dva standardní sáčky. Pytel s použitými ochrannými pomůckami pořádně uzavřete. Pokud jste v karanténě nebo máte potvrzenou nákazu COVID-19, nevzthahuje se na vás povinnost třídit odpad. V případě karantény nebo domácí léčby koronaviru ošetřete povrch pytle dezinfekčním prostředkem.

Nemocná osoba by se měla s žádostí o pomoc s odnosem odpadu obrátit na rodinu, sousedy a dobrovolníky, kteří tuto pomoc poskytují. Vyhodte odpad do nádoby. V žádném případě nepokládejte odpad k popelnicím. Dbejte zvýšených hygienických opatření.

Pomoc ze sousedství

Za dobu pandemie se kola sousedské pomoci roztočila na plné obrátky a nyní na Sedmičce funguje už šestice sousedských spolků. Členové spolků jsou ochotni si vypomáhat vzájemně, ale i komukoliv z blízkého okolí, kdo se na ně s žádostí o sousedskou pomoc obrátí. Nyní mohou obstarat nákupy potravin či drogerie, vyzvednutí léků, vyučení psů atp. například seniorům, kteří by měli vycházky omezit. Mapu včetně kontaktů na koordinátory najdete na straně 34. Prosíme o sdílení mezi své sousedy, rodinné příslušníky a přátele z Prahy 7. Také se neostýchejte nabídky sami využít. Pokud byste chtěli podobný spolek založit i ve vaší ulici a stálá váháte, spojte se s koordinátorkou spolků Michaelou Šormovou, sormovam@praha7.cz, 777 482 466. Více informací najdete také na webu Prahy 7: www.praha7.cz/sousedskespolky. Vzájemnou podporu určitě oceníme i v lepších časech.

Reservace léků

Holešovická lékárna Tovární 12, 266 710 025, Po-Čt 7.30-18, Pá 7.30-16, telefonicky nebo na: info@holesovickalekarna.cz

Lékařský dům Janovského 48, 242 426 413, Po-Pá 8-17, telefonicky

nebo na lekarna@ld.cz

Vitapharma Tusarova 36, 283 022 112, Po-Pá 8-16, telefonicky nebo na: vitapharma@vitapharma.cz

Lékárna Pilulka Komunardů 16, 220 800 874, Po-Pá 9-12.30, 13-17, recept.pilulka.cz

Lékárna U Královské obory Dukelských hrdinů 52, 220 801 907, 724 192 011, Po-Pá 8-19, lekarna@ukraloskeobory.cz

Lékárna Pharmacentrum Holešovice Plynářní 10, 227 777 699, Po-Čt 8-18,

Pá 8-17, online: www.pharmacentrum.cz/cs/lekarna-holesovice-praha-7

SMS na tel.: 734 780 061, rezervace.hol@pharmacentrum.cz

Cithara, OC Stromovka 222 262 194, Po-Ne 9-20, telefonicky nebo na: stromovka@kpharma.cz

Neopharm Komunardů Komunardů 40, 736 500 456, Po-Pá 8-16**, komunardo@neopharm.cz

Bez možnosti rezervace léků
Benu poliklinika Františka Křížka 22, 731 638 010, nonstop, pouze výdej z eshopu

Lékárna Osadní Osadní 35, 607 036 327, Po-Pá 8-16

Lékárna Veletržní Malířská 1, 233 371 806, Po-Pá 8-18,

Neopharm Letná Milady Horákové 71, 736 500 457, Po-Pá 8-17*

* přestávky 12.00-12.30 a 14.30-15.00
** přestávky 10.30-11.00, 14.00-14.30

Velkoobjemové kontejnery

Letohradská × U Letenského sadu

vždy 16–20 hodin

4. 5., 1. 6. 2020

4. 5., 1. 6. 2020

Šimáčkova proti domu č. 8

5. 5., 2. 6. 2020

Čechova × Nad Královskou oborou

5. 5., 2. 6. 2020

Osadní × Dělnická

5. 5., 2. 6. 2020

U Vody × Jankovcova

11. 5., 8. 6. 2020

Za Papírnou

11. 5., 8. 6. 2020

U Průhonu × Na Maninách

12. 5., 9. 6. 2020

U Studánky 22 × Malířská

12. 5., 9. 6. 2020

Jana Zajíce × U Sparty

18. 5., 15. 6. 2020

Ortenovo nám. × U Pergamenky 7

18. 5., 15. 6. 2020

Tusarova 5

19. 5., 16. 6. 2020

U Městských domů × Poupečtova

19. 5., 16. 6. 2020

Pplk. Sochora proti domu č. 14

25. 5., 22. 6. 2020

Tusarova 52

25. 5., 22. 6. 2020

Velkoobjemový kontejner nemůže být přistaven, pokud jsou na jeho stanovišti předčasně odloženy například objemné kusy nábytku a jiný nepořádek. Je vždy nutné vynášet a odkládat věci k odvozu až v době, kdy je kontejner zaparkován na svém místě. Kontejnery jsou přistavovány vždy od 16 do 20 hodin. Pokud v tomto čase dojde k naplnění nádoby, je přistaven další prázdný kontejner.

Odpad je možné odevzdat i ve sběrných dvorech a ve stabilních sběrných nebezpečných odpadů. Ve Sběrném dvoru hl. m. Praha, Voztářova (pod Libeňským mostem), Praha 8, tel.: 731 909 653, provozní doba: Po-Pá 8.30-17 hodin, přijímaj

Váš partner v oblasti výškových prací z Prahy 7

Čištění okapů
Ochranné hroty a sítě proti ptactvu
Opravy střech a klempířské práce
Opravy a nátěry fasád

Doprava a návrh řešení zdarma

www.absa.cz info@absa.cz 736 689 006

KDE VÁM POMOHOU A PORADÍ?

Celostátní bezplatná infolinka: **1212**
informace o nákaze a základní rozcestník pro občany

Infolinka Prahy 7: 734 521 840
všechny dny 8-16, organizační a provozní informace, žádosti o pomoc v naléhavých případech

Linka pomoci pro seniory: 800 160 166
zdarma a nonstop

PRAHA 7

inzerce

REZERVUJTE SI U NÁS SVÉ LÉKY KDYKOLIV

Rezervovat léky můžete
online i po telefonu.

Tel.: 227 777 699 / www.pharmacentrum.cz/rezervace-leku-online

Lékárna PHARMACENTRUM Holešovice
Plynární 10, Praha 7, Po-Čt 8-18 h, Pá 8-17 h

Lékárna
Pharmacentrum

www.pharmacentrum.cz

ŠPALETOVÁ A KASTLOVÁ OKNA

VČETNĚ DOKUMENTACE A VÝŘIZENÍ ZÁVAZNÉHO
STANOVISKA OD PAMÁTKÁŘŮ.

Vzorková prodejna Roháčova 11, Praha 3

www.oknacreative.cz

+420 777 874 899 info@oknacreative.cz

Příměstské tábory na Praze 7

Nejlepší prázdniny v Praze!

Dopřejte svým dětem kreativní
týdenní tábory na Vzletné.

Od ilustrace přes animák až po vlastní knížku!

léto
2020

www.vzletna.cz

SOUSEDSKÉ SPOLKY A JEJICH KOORDINÁTOŘI – PRAHA 7

www.praha7.cz/sousedskespoly

Sousedé U Studánky
Ondřej Petr
(775 693 802)

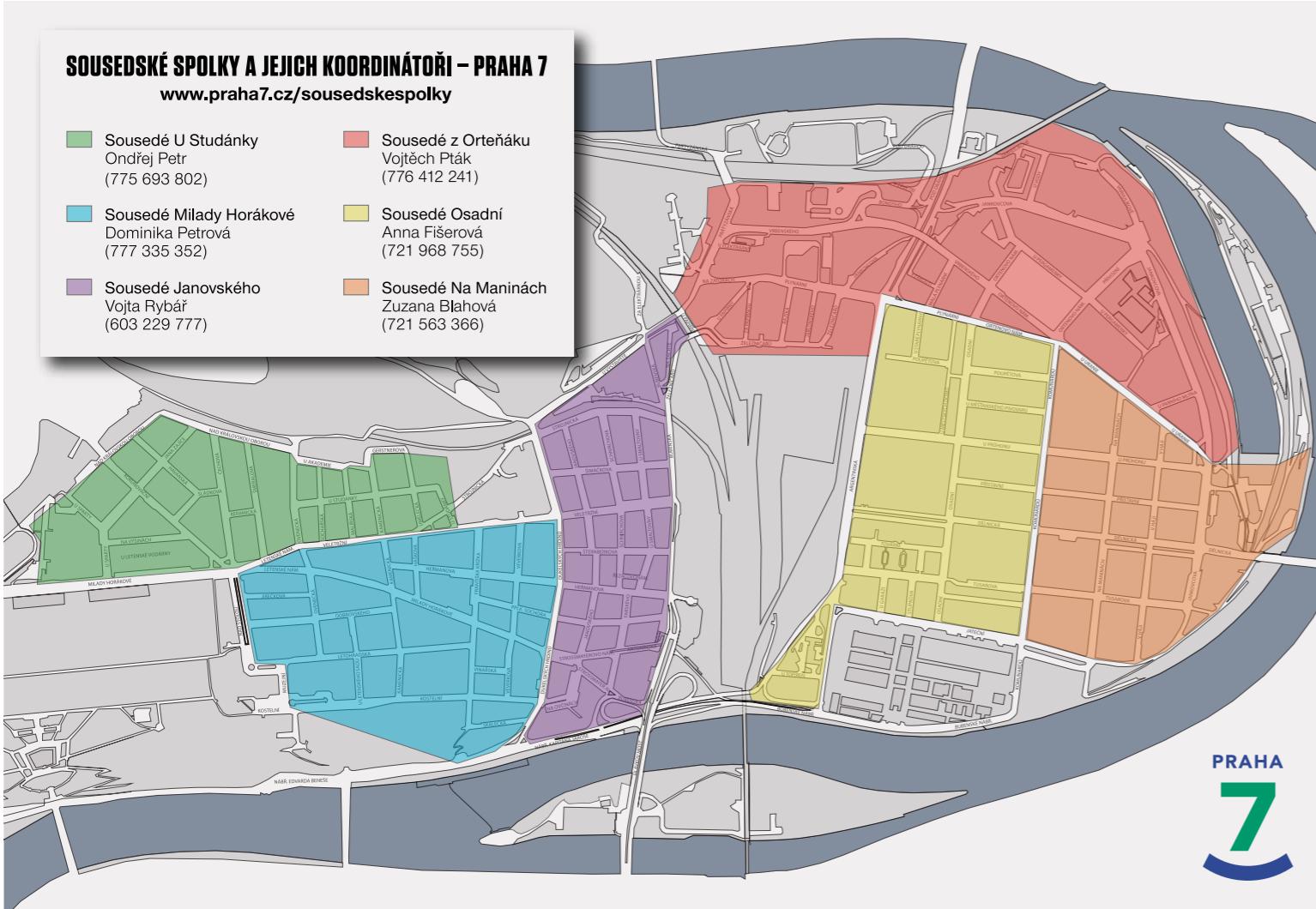
Sousedé z Orteňáku
Vojtěch Pták
(776 412 241)

Sousedé Milady Horákové
Dominika Petrová
(777 335 352)

Sousedé Osadní
Anna Fišerová
(721 968 755)

Sousedé Janovského
Vojta Rybář
(603 229 777)

Sousedé Na Maninách
Zuzana Blahová
(721 563 366)

PŘÍMĚSTSKÝ sportovní TÁBOR

na Výstavišti

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR S VELKÝM MNOŽSTVÍM
VENKOVNÍCH SPORTOVIŠT PRO VŠECHNY DĚTI VE
VĚKU 5–12 LET, KTERÉ JSOU RÁDY V POHYBU.

ZAČÍNÁME
6. ČERVENCE celé prázdniny každý týden
po-pá od 7:00 do 17:00 hod.

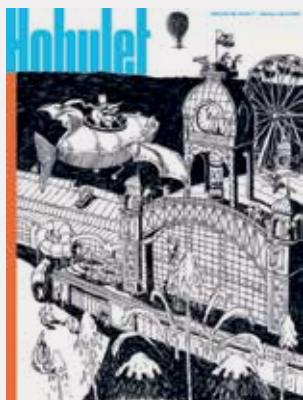
SPORTY Badminton, lezení, in-line, baseball, bike,
parkur, tenis, fotbal, plavání a spoustu dalších.
Součástí je testování pohybových předpoklá-
dů a schopnosti dětí.

CENA 3 190 Kč/týden

Tábor se koná ve spolupráci se sportovnikempy.com.
Více info a přihlášky na vystavistepraha.eu/primestskytabor.

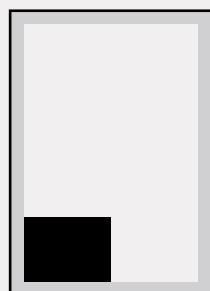

inzerce pro firmy, podnikatele
a další organizace z Prahy 7

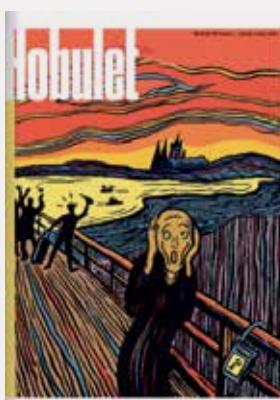
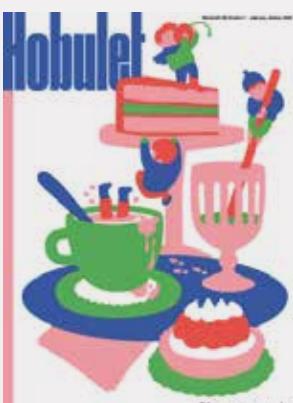
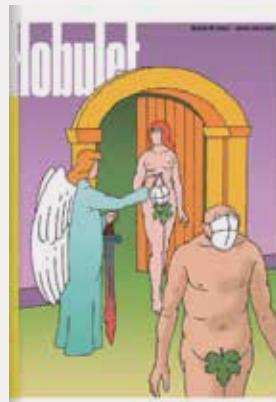

1/8

(šířka)

100 x 68,5 mm

Vážení sousedé, uvědomujeme si, že nyní potřebujete naši pomoc více než kdy jindy. Vedle dalších forem podpory vám proto nabízíme možnost inzerovat zdarma v našem časopise Hobulet. Časopis vychází v nákladu 30 tisíc výtisků a chodí do všech schránek v Praze 7. Všem firmám, podnikatelům, živnostníkům a dalším organizacím, které mají sídlo či provozovnu v Praze 7, proto dáváme možnost bezplatné inzerce ve formátu 1/8. Chceme vám touto cestou pomoci znovu nastartovat vaše podnikání, a jakmile to bude možné, opět přivést lidi do vašich provozoven, podniků či k využívání vámi nabízených služeb. Společně to zvládneme!

- **Nabídka osminky zdarma platí do konce roku 2020.** Využít ji lze od červnového do prosincového vydání časopisu Hobulet.
- **Osminku zdarma je možné začít objednávat od 1. 5. 2020.** Kontaktní osobou je Petra López z oddělení komunikace Prahy 7, e-mail: LopezP@praha7.cz, tel.: 773 006 787.
- **Nabídky mohou využít firmy, podnikatelé, živnostníci, kulturní a sportovní instituce a další organizace, které mají sídlo či provozovnu v Praze 7.**
- **U osminky zdarma nelze nárokovat zveřejnění v konkrétním vydání Hobuletu.** Inzeráty budou na základě data objednání zařazovány do pořadníku a zveřejňovány podle kapacitních možností jednotlivých vydání časopisu.
- **Nabídky osminky zdarma lze využít opakováně.** Po zveřejnění inzerátu bude inzerent v případě zájmu znova zařazen na konec pořadníku.
- **Inzeráty je nutné dodat hotové v elektronické podobě.** Inzeráty nejsou v redakci upravovány, je nutné jejich dodání tzv. na klíč - v požadovaném rozměru a formátu.
- **Nadále lze využít také placené inzerce.** U placené inzerce je garantováno zveřejnění v konkrétním vydání Hobuletu. Více informací naleznete v Ceníku a Pravidlech uveřejňování inzerce na webu: www.praha7.cz/inzerce.